

ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
ในเขตจังหวัดนนทบุรี

นายอนุพงษ์ อินฟ้าแสง

	วท078.1081 8103ท
37B0090584	
Title : ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรีและศูนย์ค้นคว้า มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
ภาควิชาบริหารธุรกิจ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
พ.ศ. 2534

**THE ATTITUDES OF PARENTS TOWARDS THE PRIVATE
VOCATIONAL SCHOOLS IN THE NONTHABURI PROVINCE**

MR. ANUPONG INFAHSAENG

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business
Administration Department
Graduate School
Dhurakijpundit University
1991**

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ปริญญา.บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

ชื่อวิทยานิพนธ์ "ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนนทบุรี"
"THE ATTITUDES OF PARENTS TOWARDS THE PRIVATE VOCATIONAL SCHOOLS
IN THE NONGHABURI PROVINCE"

โดย นายอนุพงษ์ อินฟ้าแสง

ภาควิชา บริหารธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษา รศ.ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี

ให้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

..... (ประธานกรรมการ)
(ผศ.ดร.สุทิน นพเกตุ)

..... (กรรมการ)
(ศ.ดร.อรุณ รักธรรม)

..... (กรรมการ)
(รศ.ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี)

..... (กรรมการจากทบวงมหาวิทยาลัย)
(อาจารย์ประสิทธิ์ ยามาล)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

..... (คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย)
(ผศ.ดร.สุทิน นพเกตุ)

วันที่ .. 24 .. เดือน .. เมษายน .. พ.ศ. 2534 ..

กิติกรรมประกาศ

ในการท้าวินิจฉัยเรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนนทบุรี" นี้ ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยได้อย่างราบรื่นโดยความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัย-ธรรมมาธราช ซึ่งได้ให้คำแนะนำอย่างดียิ่ง ตั้งแต่เริ่มต้นจนเสร็จเรียบร้อย ท่านได้กรุณาสละเวลาให้ทั้งในเวลา และนอกเวลาราชการ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านมาก จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผลการวิจัยนี้อาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง แต่ผู้วิจัยก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาวิจัยเรื่องนี้คงจะอำนวยประโยชน์ให้กับผู้ที่ศึกษาได้บ้างตามสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบในการบริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อใช้เป็นข้อมูลแนะแนวทางในการปรับปรุงระบบต่าง ๆ ของโรงเรียนให้ดีขึ้นต่อไป

อนุพงษ์ อินท้ำแสง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ฅ
สารบัญตาราง	ฉ

บทที่

1. บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	3
วัตถุประสงค์ในการวิจัย	4
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย	5
ระเบียบวิธีวิจัย	6
2. วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ตอนที่ 1 ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาใน ประเทศไทย	8
ตอนที่ 2 สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาใน ประเทศไทย	9
ตอนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษา	10
ตอนที่ 4 แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคู่ของ นักเรียน	22
ตอนที่ 5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
3. วิธีดำเนินการวิจัย	40
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	40

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้ปกครอง	46
การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียน	62
5. สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ	89
สรุปผลการวิจัย	89
ผลสรุปการวิเคราะห์แบบสอบถามของผู้ปกครอง	89
ผลสรุปของการวิเคราะห์แบบสอบถามนักเรียน	90
ข้อเสนอแนะ	91
ข้อเสนอแนะในด้านการปกครอง	91
ข้อเสนอแนะในด้านวิชาการ	92
ข้อเสนอแนะในด้านธุรการและบริการ	93
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	94
บรรณานุกรม	95
ภาคผนวก	101
ก. แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครองนักเรียน	102
ข. แบบสอบถามสำหรับนักเรียน	109
ประวัติผู้เขียน	117

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองของนักเรียน และนักเรียนจําแนกตามโรงเรียน	41
2	แสดงสภาพทั่วไปของผู้ปกครองจําแนกตามเพศ อายุ ระดับ การศึกษา ศาสนา รายได้ และสถานภาพต่อผู้เรียน	46
3	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองที่ให้บุตรหลานเข้าโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชน	49
4	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการอบรมนักเรียน ของโรงเรียนทางด้านนิสัย จิตใจและความประพฤติ	50
5	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการดูแลเอาใจใส่ ของอาจารย์ทางด้านวิชาการและความประพฤติของนักเรียน	51
6	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายสำหรับ การศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน	52
7	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนวิชา พื้นฐานต่าง ๆ ของนักเรียน	53
8	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนวิชาชีพ ต่าง ๆ ของนักเรียน	54
9	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับความเอาใจใส่ ในการเรียนของนักเรียน	55
10	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้ความคิด ในด้านการเรียนของนักเรียน	56
11	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเมื่อบุตรหลานสำเร็จการ ศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแล้ว	57
12	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับประโยชน์ของ กิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียน	58

ตารางที่

หน้า

13	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการที่ผู้ปกครอง ต้องช่วยทำงานส่วนตัวให้บุตรหลานในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน	59
14	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อวิชาพื้นฐานต่าง ๆ ที่บุตรหลานได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน	60
15	แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อวิชาชีพต่าง ๆ ที่บุตรหลานได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน	61
16	แสดงวิธีการปกครองของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนตามความคิดเห็นของนักเรียน	62
17	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนที่แยกออกเป็นฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ และฝ่ายปกครอง..	63
18	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้มีอาจารย์ดูแลเวรทั่วไป	64
19	แสดงความคิดเห็นของโรงเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นคณะสี และมีอาจารย์แม่สีกับอาจารย์ผู้ช่วยดูแลอย่างใกล้ชิด	65
20	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้อาจารย์สอนตามวิชาที่ถนัด	66
21	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้อาจารย์หัวหน้าแผนกวิชาพูดสรุป แนะนำนักเรียนเกี่ยวกับวิชาที่เรียน	67
22	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่	68
23	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนตั้งชมรมต่าง ๆ ขึ้น เช่น ชมรมไฟฟ้า ชมรมศิลปศึกษาและชมรมอิเล็กทรอนิกส์	69

ตารางที่

หน้า

24	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการแสดงนิทรรศการ ทางวิชาต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ศิลปะของโรงเรียน ..	70
25	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับงานด้านธุรการ เป็นต้นว่า การจัดการแข่งขันกีฬากับโรงเรียนอื่น หรือการ ติดต่อสถานที่ต่าง ๆ เพื่อไปศึกษานอกสถานที่	71
26	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับคุณสมบัติของนักเรียน ที่ควรจะได้รับเลือกเป็นกรรมการนักเรียน	72
27	แสดงทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับการกีฬาที่จัดให้มีขึ้น ระหว่างสัปดาห์ในโรงเรียน	73
28	แสดงทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับความสะอาดของพื้น โต๊ะ และม้านั่งในโรงอาหารของโรงเรียน	74
29	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับอาหารและภาชนะที่ ใช้จำหน่ายอาหารในโรงเรียน	75
30	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการปรับปรุงห้อง พยาบาลของโรงเรียน	76
31	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการบริการที่ได้รับ จากห้องพยาบาลของโรงเรียน	77
32	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสะอาดของ ห้องน้ำและห้องส้วมของโรงเรียน	78
33	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับบริเวณทั่วไปของ โรงเรียน	79
34	แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับอาจารย์การปกครอง และระเบียบทั่วไปของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน	82

หัวข้อวิทยานิพนธ์   ทศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษา
เอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี

ชื่อนักศึกษา   นายอนุพงษ์ อินฟ้าแสง

อาจารย์ที่ปรึกษา   รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ ประเสริฐศรี

ภาควิชา   บริหารธุรกิจ

ปีการศึกษา   2533

บทคัดย่อ

ในการวิจัย เรื่อง "ทศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี" ผู้วิจัยมุ่งที่จะประเมินผลงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเฉพาะในเขตจังหวัดนนทบุรี เพื่อปรับปรุงให้โรงเรียนดีขึ้น โดยใช้แบบสอบถามถามผู้ปกครองนักเรียน 300 คน และถามนักเรียน 2,095 คน และนำเสนอข้อมูลเป็นตารางโดยคิดเป็นร้อยละและไคสแควร์

ผลของการวิจัยนี้สรุปได้ว่า ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการที่ให้บุตรหลานของตนมาเรียนที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพราะเชื่อว่าเมื่อบุตรหลานของตนสำเร็จออกจากโรงเรียนแล้ว จะสามารถหางานทำได้ทันที อีกทั้งยังมีส่วนทำให้บุตรหลานของตนรู้จักใช้ความคิดเอาใจใส่การเรียน และมีความรู้ดีขึ้นกว่าเดิม และส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการศึกษานอกสถานที่เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพราะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์กว้างขวางขึ้น สำหรับนักเรียนนั้นคิดว่าการศึกษาที่โรงเรียนมีคณะสีและมีอาจารย์เวรต่าง ๆ ดูแลนักเรียนนั้นเป็นการช่วยให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความประพฤติดี ทั้งผู้-

ปกครองและนักเรียนมีความพอใจมากในการสอนของโรงเรียน นักเรียนส่วนมากต้องการให้โรงอาหาร ภาชนะและครุภัณฑ์ในโรงอาหาร ห้องน้ำและห้องส้วมสะอาดกว่าเดิม ต้องการให้มีห้องส้วมทุกตึกและต้องการให้ห้องพยาบาลโปร่งถูกสุขลักษณะ และมีแพทย์ประจำโรงเรียนด้วย

ผู้วิจัยได้เสนอแนะให้โรงเรียนปรับปรุงการดำเนินงานที่ติดอยู่แล้ว ให้ดียิ่งขึ้นดังนี้ โรงเรียนควรตกลงให้นักเรียนและอาจารย์ทราบถึงหลักและนโยบายของการปกครองของโรงเรียน เพื่อทุกฝ่ายจะได้ปฏิบัติตนได้ถูกต้อง อาจารย์ควรเอาใจใส่รู้จักนักเรียนอย่างใกล้ชิด และควรเคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของโรงเรียนด้วย อาจารย์ควรใช้อุปกรณ์การสอนบ้าง และควรให้นักเรียนมีโอกาสร่วมจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และนิทรรศการในด้านวิชาการด้วย เพื่อเพิ่มประสบการณ์และส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิด และควรมีการสรุปบทวนวิชาแต่ละวิชาอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง โรงเรียนควรเลือกนักเรียนที่เรียนเก่ง มีความประพฤติดี และความรับผิดชอบในหน้าที่ดีเป็นกรรมการนักเรียน และควรให้คณะกรรมการนักเรียนเสนอผลงาน และรายงานการประชุมของคณะที่ป้ายประกาศให้นักเรียนทุกคนทราบ บริเวณทั่วไปของโรงเรียนควรได้รับการตกแต่งให้สะอาดสวยงามยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าในการวิจัยเรื่องนี้ต่อไป ควรสำรวจความคิดเห็นหรือทัศนคติของอาจารย์สอนในโรงเรียนและของนักเรียนเก่าด้วย เพื่อจะได้ความคิดเห็นกว้างขวาง เป็นประโยชน์มากขึ้น

Thesis Title   The Attitudes of Parents Towards the
Private Vocational Schools in the
Nonthaburi Province

Name   Mr.Anupong Infahsaeng

Thesis Advisor   Associate Professor Dr.Rangson Prasertsri

Department   Business Administration

Academic Year   1990

ABSTRACT

In this research on "The Attitudes of Parents Towards the Private Vocational Schools in the Nonthaburi Province", the researcher aimed to assess the performance of the vocational schools in this vicinity, in order to find ways to improve these schools. Data were collected from 300 parents and 2,095 students by means of questionnaire, then they were tabulated in percentages and using of chi-square tests.

From the result of this research it can be concluded that most of the parents send their children to vocational training schools because they believe that their children will be trained to use their own ideas, pay

attention to their studies and acquire more useful knowledge. There are promotions by the schools to provide experience outside as a supplement to the courses. The students are of the opinion that when the school set-up is divided into an educational section, a governing section and administration section, and when there are groups represented by different colours, with many instructors on duty to look after the students, all these make the students observe the rules and regulations, so they will behave themselves. The parents and students wished that the canteen and the equipment inside were cleaner, they also want to have cleaner toilets, if possible there should be toilets in all the buildings, as well as a hygienically clean and properly ventilated infirmary with a doctor.

The research suggested that although the schools are already giving good services, they can still make the following improvements : the school should let the students and instructors know about their administration policy so that they can act accordingly, the instructors should all observe the rules and regulations. The instructors should also use teaching aids sometimes, and should give the students some opportunities to take part in course supplementary activities and some educational exhibitions. This is to acquire wider experience and to encourage them to use their own ideas. Lessons should be revised at least once every terms, and students with good

behavior and satisfactory performance should be nominated as members of a student-body committee. The committee should put up the reports of the meetings on the school notice board for all the students to see. All the areas of the school should be decorated and kept clean so that they will look more beautiful.

The researcher suggested that in any future research, in order to obtain more useful ideas we should ask the instructors and former students for their views also.

บทที่ 1

บทนำ

พระบรมราชาบาทของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช
เกี่ยวกับการศึกษาตอนหนึ่งความว่า (อ้างในวิทยากร เชียงกุล 2522 : 41)

การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิต เพราะเป็นรากฐาน
สำหรับช่วยให้บุคคลสามารถก้าวไปถึงความสุขความเจริญทั้งปวง ทั้งของตนเอง
และส่วนรวม ผู้ที่เป็นครูจะต้องถือเป็นหน้าที่อันดับแรกที่จะต้องให้การศึกษา คือ
อบรมสั่งสอนอนุชนให้ได้ผลแท้จริงทั้งในด้านวิชาความรู้ ทั้งในด้านจิตใจและความ
ประพฤติที่ต้องคิดว่างานที่แต่ละคนกำลังทำอยู่นี้คือความเป็นความตายของประเทศ
เพราะอนุชนที่มีความรู้มีความดีเท่านั้นที่จะรักษาชาติบ้านเมืองไว้ได้

พระบรมราชาบาทที่มีความหมายเรื่องการศึกษาครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว
ว่าการศึกษาสอนให้คนเป็นคน ซึ่งคนที่มีความรู้และความดีจะเป็นผู้รักษาชาติบ้าน-
เมืองได้ ชาติบ้านเมืองจึงมีความสัมพันธ์กับการศึกษาอย่างแยกกันไม่ได้ไม่ว่าจะ
เป็นเวลาที่บ้านเมืองสงบสุขหรือมีทุกข์ยาก เพราะภัยใด ๆ การศึกษาจึงเป็นสิ่ง
สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับประชาชนพลเมืองของประเทศนั้น ๆ ประเทศจะ
เจริญก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว มีเสถียรภาพมั่นคง มีระดับการครองชีวิตสูงย่อม
ขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชากรในประเทศนั้น ๆ

ในการให้การศึกษานั้นนอกจากจะให้สมาชิกของสังคมมีความรู้ มีศีล-
ธรรมมีมารยาทดี มีร่างกายแข็งแรงเท่านั้นยังไม่พอการศึกษาจะต้องฝึกอบรมให้
ประชาชนมีความสามารถในการประกอบอาชีพที่เหมาะสม ตามความต้องการและ
ความเจริญของประเทศอีกด้วย ฉะนั้นการศึกษาจึงต้องส่งเสริมให้พลเมืองมีความ
สามารถทั้ง 2 ประการ คือ

1. ความสามารถในการที่จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติ คือ
สามารถอยู่ร่วมในสังคมได้เป็นอย่างดี และดำเนินชีวิตให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม

2. ความสามารถที่จะประกอบอาชีพสุจริตตามความถนัด และความชำนาญที่ตนได้ศึกษามา เพื่อการดำรงชีวิตของตนและครอบครัวให้เป็นภาระแก่สังคมที่ตนอยู่ด้วย

Herbert Spencer นักปรัชญาชาวอังกฤษ เป็นคนแรกที่กำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาไว้ดังนี้ (อ้างในวิทยากร เชียงกุล 2522 : 44)

1. เพื่อให้รู้จักรักษาตนเอง (Self Preservation)
2. เพื่อให้สามารถออกไปประกอบอาชีพได้ (Vocational)
3. เพื่อให้รู้จักวิถีการดำรงชีวิตภายในครอบครัวอย่างมีความสุข (Family Living)
4. เพื่อฝึกให้เป็นพลเมืองดีของชาติ (Citizenship)
5. เพื่อให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ (Leisure Time Activities)

เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S. Bloom 1976 : 34-35) นักการศึกษาชาวอเมริกันได้ให้ความเห็นว่า ความมุ่งหมายหลักของการศึกษาทุกระดับมี 3 ประการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันแพร่หลายทั่วไปในปัจจุบัน ดังนี้

1. ความรู้ (Cognitive Domain) หมายถึง ความรู้ด้านวิชาการต่าง ๆ ที่ต้องการให้นักเรียน นักเรียนจะต้องรู้ ต้องจำได้ และสามารถนำไปใช้เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต ตลอดจนถึงแนวความคิดใหม่ ๆ ด้วยตนเอง จัดเป็นเรื่องของการพัฒนาทางสมอง และทักษะในการใช้สมอง

2. ความรู้สึกทางอารมณ์ (Affective Domain) หมายถึง การพัฒนาความรู้สึกทางอารมณ์ของนักเรียน เช่น ความสนใจ เจตคติ ค่านิยม คุณธรรมต่าง ๆ ความนิยมชมชอบในสุนทรียภาพต่าง ๆ และลักษณะอารมณ์ต่าง ๆ

3. ทักษะ (Psychomotor Domain) หมายถึง การใช้กล้ามเนื้อหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายปฏิบัติงานต่าง ๆ ด้วยความชำนาญ คล่องแคล่ว เพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ หรือควบคุมเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ได้ ส่วนมากเกี่ยวข้องกับ การใช้มือ ใช้ปากและใช้กล้ามเนื้อ ซึ่งเป็นการเรียนเกี่ยวกับการประกอบอาชีพต่าง ๆ และวิชาเทคนิคโดยทั่วไป

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้าน การเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านวัฒนธรรม เพราะในการพัฒนา ด้านต่าง ๆ ดังกล่าว ต้องอาศัยกำลังคนเป็นตัวจักรสำคัญ และกำลังคนจะมี ประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา ดังนั้นประเทศ ที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย ต่างก็เน้นถึงความสำคัญของการศึกษาในฐานะที่เป็นตัวจักร สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังคนในอันที่จะพัฒนาประเทศ ในการผลิตกำลังคนเพื่อพัฒนาประเทศนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสริมสร้างกลุ่ม ให้มีความรู้ความสามารถ ตลอดจนมีลักษณะพอเพียงที่จะประกอบกิจในระดับต่างๆ และต้องมีปริมาณเพียงพอกับความต้องการของประเทศ ตามแผนความต้องการใน การใช้กำลังคน พบว่าในระดับช่างฝีมือ (skill labour) อันเป็นผลผลิตของ โรงเรียนอาชีวะนั้น ตลาดแรงงานในปัจจุบันมีความต้องการเป็นอย่างยิ่ง,

ในปี พ.ศ.2503 รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นถึง ความสำคัญของการอาชีวศึกษา และได้พยายามให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทใน การจัดการศึกษาทางด้านอาชีวะมากขึ้น ด้วยเหตุนี้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนจึง ได้รับความเชื่อถือไว้วางใจ และค่านิยมที่ดีจากผู้ปกครอง นักเรียน และประชาชน ทั่วไปเป็นจำนวนมาก และจำนวนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนก็เกิดมากขึ้นเป็น ลำดับ

แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะหลังนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้เปลี่ยน บทบาทในการเน้นการเรียนการสอนจากสายสามัญมาเน้นหนักทางด้านการศึกษา- ศึกษามากขึ้น โดยการขยายวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิคเป็นจำนวน มาก ทำให้โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนกระทบกระเทือนเป็นอย่างมาก จึงเกิด การหาสงครามแย่งนักเรียน ซึ่งการหาสงครามแย่งนักเรียนกันนี้ไม่ได้เกิดขึ้น เฉพาะในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนด้วยกันเท่านั้น แต่ก็ได้เกิดขึ้นในโรงเรียน อาชีวศึกษาเอกชนกับโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาลด้วย การเรียนการสอนใน บางสาขาภาคเอกชนก็สอนสู้ภาครัฐบาลไม่ได้ และการเรียนการสอนในบางสาขา

ภาครัฐบาลก็สอนสู่ภาคเอกชนไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงทัศนคติของผู้ปกครองและของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนว่า บุคคลเหล่านั้นมีทัศนคติทางด้านต่าง ๆ ต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทางด้านใดบ้าง เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการดำเนินงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั่วไปให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเฉพาะโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อทราบแนวความคิดของผู้ปกครองนักเรียน ที่ส่งลูกหลานเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
2. เพื่อทราบแนวความคิดของนักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
3. เพื่อให้ทราบถึงความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียนต่อการศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
4. เพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในส่วนที่พึงปรารถนา
5. เพื่อวิเคราะห์เสนอแนะกลยุทธ์ ในการบริหารงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
6. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในการปรับปรุงและพัฒนาโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น
7. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา และค้นคว้าทางด้านวิชาการต่อไป

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบถึงทัศนคติ หรือแนวความคิดของผู้ปกครองต่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม
2. ได้ทราบถึงทัศนคติหรือแนวความคิดของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

3. ได้ทราบถึงทัศนคติหรือแนวความคิดของผู้ปกครอง และนักเรียน
 ต่างระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม เพื่อทราบถึงความพึงพอใจของผู้ปกครอง
 และนักเรียนต่อการศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพื่อเป็นแนวทางในการ
 แก้ไข ปรับปรุง พัฒนาโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั่วไปให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

4. กลยุทธ์ในการบริหารงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ให้ดียิ่ง
 ขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะจากกลุ่มผู้ปกครองและนักเรียน
 จากกลุ่มผู้ปกครองและนักเรียนจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี
 ดังนี้

1. โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคคนนท์
2. โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคคนนท์ ภาคบ้าย
3. โรงเรียนพาณิชย์การนนทบุรี
4. โรงเรียนพงษ์สวัสดิ์พาณิชย์การ
5. โรงเรียนไทยสุริยะนนทบุรี

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้รับความเชื่อถือไว้วางใจ และ
 คำนิยมที่ดีจากผู้ปกครองนักเรียนและประชาชนทั่วไป ทั้งในด้านทฤษฎีและภาค
 ภาคปฏิบัติ

2. ความต้องการของตลาดแรงงานในปัจจุบัน มีผลต่อผู้ปกครองที่ให้
 ลูกหลานเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

3. แนวโน้มของตลาดแรงงานในปัจจุบัน มีผลต่อการตัดสินใจของผู้-
 ปกครองและนักเรียนให้เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน.

4. การเปลี่ยนแปลงบทบาททางการศึกษาของรัฐบาล มีผลต่อผู้ปกครองและ
 นักเรียน ในการเลือกเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน,

5. การเรียนการสอนในโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาล ไม่มีความแตกต่างกับการเรียนการสอนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนมากนัก

6. การสร้างภาพพจน์ในทางที่ดี ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในระยะยาว มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ดีของผู้ปกครองและนักเรียน

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้รูปของการสัมภาษณ์ สํารวจและเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยการใช้แบบสอบถามและค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ดังนี้

การรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียน
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการค้นคว้าและศึกษาจากข้อมูล สถิติ เอกสารจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เอกสารจากสำนักงานศึกษาธิการ จังหวัดนนทบุรี ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน

วิธีการดำเนินงานและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียนที่กำลังศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบยกชั้น (stratified random sampling) รวมจำนวนทั้งสิ้น 2,395 คน โดยจําแนกเป็นกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองนักเรียน 300 คน และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและหญิง 2,095 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีเนื้อหาครอบคลุมถึงแนวความคิดหรือทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียน โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ครอบคลุมเกี่ยวกับสถานการณ์ของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (checklist) และแบบปลายเปิด (open ended)

ตอนที่ 2 ครอบคลุมเกี่ยวกับทัศนคติต่าง ๆ ของผู้ตอบในเรื่องทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีลักษณะคำถามเป็นแบบประเมินค่า (rating scale) และแบบเลือกตอบ (checklist)

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการนำเสนอวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยจะนำเสนอ
โดยแบ่งเป็น 5 ตอน คือ

1. ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
2. สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
  - 2.1 ความต้องการแรงงาน
  - 2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล
  - 2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
  - 2.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)
  - 2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
  - 2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
  - 2.7 คุณภาพของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
3. ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษา
4. แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อของนักเรียน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 5.1 งานวิจัยภายในประเทศ
  - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ตอนที่ 1 : ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

เมื่อพิจารณาว่า การศึกษาเอกชนเป็นกิจกรรมที่บุคคลหรือเอกชนหรือคณะบุคคลดำเนินการจัดให้มีการเรียนการสอนแก่นักเรียนทุกผลัดรวมกันเจ็ดคนขึ้นไปตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และฉบับอื่น ๆ ทุกฉบับ

ยกเว้นฉบับแรก (พ.ศ.2461) ซึ่งมีได้กำหนดจำนวนนักเรียนเอาไว้ (พุทธศตวรรษที่ 2525 : 4) เราอาจอนุมานได้ว่า การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของไทยนั้นปรากฏตามหลักฐานว่ามีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย (พ.ศ.1800-1893) ในการศึกษาวิชาชีพนั้น เนื่องจากการประกอบอาชีพของคนไทยในอดีตส่วนมากเป็นวิชาช่างฝีมือประเภทต่าง ๆ เช่น ช่างถม ช่างทอง ช่างแกะ ช่างปั้น ฯลฯ และวิชาชีพอื่น ๆ ซึ่งมักจะทำกันเฉพาะท้องถิ่นที่แต่ละแห่งไป ดังนั้น การศึกษาวิชาชีพจึงมีการเรียนรู้จากครอบครัว และท้องถิ่นของตนสืบตระกูลกันต่อไป ต่อมา พ่อแม่มีความรู้อะไรก็สอนลูกหลานให้ปฏิบัติไปตามที่ตนดำเนินอาชีพอยู่ โดยเริ่มฝึกจากสิ่งที่เรียนรู้และปฏิบัติได้ง่าย ๆ ก่อนตามลำดับ สำหรับบุตรหลานของคนธรรมดาสามัญ ที่ต้องการมีวิชาชีพติดตัวก็ต้องไปขอศึกษาจากครอบครัวในหมู่บ้านของผู้ชำนาญในวิชาแขนงนั้น ๆ โดยเข้าไปพำนักอาศัย รับใช้การทำงานแล้วคอยฝึกวิชาชีพเท่าที่จะมีโอกาส จนกระทั่งมีความรู้ความสามารถพอที่จะประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 12-13) หรืออาชีพบางอย่างที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถเป็นพิเศษ เช่น วิชาช่าง ศิลปกรรมก็จะเรียนได้จากวัดที่พระสงฆ์มีความรู้อีกด้วย (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ : 25)

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ.1893-2310) การศึกษาด้านอาชีวศึกษาก็เป็นไปในลักษณะคล้ายคลึงกับสมัยสุโขทัยคือ เป็นการฝึกหัดและถ่ายทอดอาชีพประจำครอบครัวในแต่ละบ้านหรือหมู่บ้าน เรียนวิชาช่างหรือศิลป์จากวัด และเป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งว่า ในสมัยนี้ไทยเรามีการค้าติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมาก และคงได้ศึกษางานช่างโดยเฉพาะการก่อสร้างและการผลิตอาวุธสงครามจากต่างประเทศจนสามารถผลิตอาวุธสงครามที่มีคุณภาพได้ (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 : 27) แต่ไม่ปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัดว่า โรงเรียนที่จัดตั้งโดยคณะมิชชันนารี เพื่อเผยแผ่คริสต์ศาสนาในหมู่คนไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ.2199-2231) เช่น โรงเรียนสามเณร โรงเรียนศรีอยุธยา โรงเรียนมหาพรหมณ์ ฯลฯ นั้นมีการสอนวิชาช่าง นอกเหนือไปจากการสอนภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมต่างชาติ และวิทยาการต่าง ๆ (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 44 และกองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 :-26) จนกระทั่งถึง พ.ศ.2371 ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระ

พระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2367 - พ.ศ.2394) คณะมิชชันนารีอเมริกันได้เข้ามาเผยแพร่ศาสนาในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ได้มีการสอนวิชาช่างด้วย เช่น การพิมพ์ การช่างต่อเรือ เป็นต้น (พา โขยเดช 2513 : 7) จนถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2394-2411) นาง เอส จี แมคฟาร์แลนด์ (Mrs. S. G. Mc Farland) ได้จัดตั้งโรงเรียนอรรถประดิษฐ์ที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อ พ.ศ.2408 โดยได้รับความร่วมมือจากเจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี เปิดสอนเกี่ยวกับการตัดเย็บเสื้อผ้าหรือวิชาการสตรีนับว่าเป็นโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแห่งแรกที่ตั้งโดยชาวต่างชาติ ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2411-2453) มีการปฏิรูปการศึกษาเป็นครั้งใหญ่ โดยรัฐได้เข้ามารับภาระจัดการศึกษาโดยตรง มีหลักฐานว่าเอกชนยังคงเปิดสอนวิชาอาชีวศึกษาสำหรับสตรี ในโรงเรียนกุลสตรีวังหลัง ซึ่งเปิดดำเนินการในวันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ.2417 โดยคณะมิชชันนารีอเมริกา ชื่อ หมอเฮาส์และภริยา ซึ่งต่อมาเป็นโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 47)

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้จัดตั้งโรงเรียนหลวงขึ้นในปี พ.ศ.2414 แล้วรัฐก็ได้ขยายการศึกษาเพิ่มมากขึ้นจนปรากฏว่ามีโรงเรียนทั้งสิ้น 30 โรงเรียน ในปี พ.ศ.2428 จึงโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาโดยตรง มีฐานะเป็นกรม เรียกว่ากรมศึกษาธิการขึ้นในปี พ.ศ.2430 (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 : 34) และสถาปนาขึ้นเป็นกระทรวง ในปี พ.ศ.2435 กระทรวงศึกษาธิการจึงเริ่มมีบทบาทในการดูแลโรงเรียนเอกชน แต่ก็ยังเป็นไปอย่างหละหลวมมากจึงทำให้โรงเรียนเอกชนที่จัดตั้งและดำเนินการโดยคนไทยและคนต่างด้าว เช่น โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนภาษาจีน (พอคู สุวรรณทัต 2525 : 44) เปิดแพร่หลายมีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับพบว่าในปี พ.ศ.2456 มีจำนวนโรงเรียนเอกชน 141 โรงเรียน และมากขึ้นจนถึง 551 โรงเรียน ในปี พ.ศ.2460 (ชนิดา รักษ์พลเมือง 2525 : 32) จนเป็นเหตุให้รัฐบาลในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ.2453-2468) ตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ.2461 เพื่อควบคุมในด้านคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาในด้านปริมาณโรงเรียนและ

นักเรียน ในด้านความมั่นคงแห่งชาติรวมตลอดจนถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อย ในการดำเนินกิจการโรงเรียนด้วย (มนตรี มีลาโย 2525 : 15) และมี โรงเรียนเอกชนมาจดทะเบียนอยู่ในความควบคุม และดูแลของกระทรวงศึกษา- ธิการ ถึง 127 โรงเรียนหลังจากนั้นมาจนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง พ.ศ.2475 ซึ่งแถลงการณ์เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล หรือแผนการศึกษาแห่ง- ชาติ พ.ศ.2475 หรือพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ ฉบับ พ.ศ.2492 และ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2518 ซึ่งได้ใช้บังคับเป็นเวลา 28 ปี นั้นรัฐ ได้ให้เงินอุดหนุนโรงเรียนเอกชน และรับรองวิทยฐานะของโรงเรียนเอกชน ทำให้กิจการโรงเรียนเอกชนแพร่หลายมากขึ้น แต่การจัดการศึกษาของเอกชนใน ระยะต้น ๆ เป็นการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญเท่านั้น เพราะใน ปี พ.ศ.2484 รัฐได้กำหนดนโยบายให้โรงเรียนเอกชนแบ่งเบาภาระจากรัฐใน การจัดการมัธยมศึกษาสายสามัญ เพื่อรัฐจะได้ทุ่มเทงบประมาณในการประถม ศึกษาและอาชีวศึกษาทำให้ โรงเรียนเอกชนสายสามัญแพร่หลายอย่างกว้างขวาง มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาอยู่บ้านแต่สอนหลักสูตรระยะสั้น เช่น ช่างแก่นำพิภา ช่างวิทยุโทรทัศน์ ตัดผม ตัดเสื้อ เสริมสวย พิมพ์ดีดไทย-อังกฤษ ช่างก่อสร้าง ช่างไม้ ช่างขับรถยนต์ ช่างซ่อมเครื่องยนต์ ตัดผม ช่างไฟฟ้า ชวเลขและช่าง พิมพ์ เป็นต้น (ศศิธร สิงหละชาติ 2525 : 50 อ้างจาก วรวิทย์ วศิณสรการ ม.ป.ป. : 207) แต่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ยังไม่ได้มีแพร่หลาย จนถึง พ.ศ.2494 การอาชีวศึกษาได้มีการพัฒนาครั้งใหญ่ เพราะได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกาและองค์การยูเนสโกทำให้ ผู้ปกครองและนักเรียนสนใจเรียนด้านอาชีวศึกษามากขึ้น จึงเกิดโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา โรงเรียนแรกที่เปิดสอนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ คือ โรงเรียนบวรศึกษาพาณิชย์ ซึ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอนอาชีวศึกษา หลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ.2503 (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 50) และมีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรกระทรวง- ศึกษาธิการมากขึ้นตามลำดับ โดยสอนในสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชย- กรรม เป็นต้น จนในปี พ.ศ.2526 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนถึง 5 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม คหกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม

โรงเรียนที่เอกชนหรือคณะบุคคลจัดตั้งขึ้นด้วยทุนทรัพย์ส่วนตัว โดย จากัดประโยชน์ต่าง ๆ ที่จะได้รับเฉพาะหมู่คณะของตน มิได้จัดให้เป็นการทั่วไปนี้ เรียกว่าโรงเรียนสามเณร มาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชเป็นต้นมาจนถึงสมัยสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ในปี พ.ศ. 2435 จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเซนต์สจวร์ต และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนบुकคล ในปี พ.ศ. 2454 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นถึงพ.ศ. 2461 จึงได้เปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็นโรงเรียนราษฎร์ เพราะได้มีการตราพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนฉบับแรกขึ้น คือพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2461 จนถึง พ.ศ. 2525 มีการตราพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 จึงเรียกว่าโรงเรียนเอกชน

ตอนที่ 2 : สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

2.1 ความต้องการของตลาดแรงงาน

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประมาณการความต้องการแรงงานผู้สำเร็จการศึกษาวิชาชีพไว้ 258,720 คน เป็นสาขาอุตสาหกรรม 122,900 คน พาณิชยกรรม 100,700 คน คหกรรมและหัตถกรรม 30,070 คน และเกษตรกรรม 50,050 คน และในช่วงของแผนเดียวกันนี้ ความต้องการผู้สำเร็จอาชีวศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิคจะมีประมาณ 4,394 คน และความต้องการแรงงานในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คาดว่าจะมีประมาณ 76,150 คน จำแนกความต้องการเป็นสาขาช่างอุตสาหกรรม 37,820 คน พาณิชยกรรม 20,890 คน เกษตรกรรม 9,820 คน พาณิชยกรรม 20,890 คน เกษตรกรรม 9,820 คน และคหกรรมและศิลปหัตถกรรม 7,810 คน (เจื้อจันท์ จงสถิตอยู่ และอุไรวรรณ แสงหิรัญ 2525: 41, 49)

ส่วนความต้องการแรงงานไทยในต่างประเทศนั้น จากการสำรวจของสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พบว่าแรงงานที่ออกไปทำงานต่างประเทศ

ส่วนใหญ่เป็นแรงงานระดับฝีมือและกึ่งฝีมือ คือร้อยละ 70 ได้แก่ช่างไม้ ช่างปูน ช่างเหล็ก ช่างเชื่อม ช่างไฟฟ้า หรือช่างฝีมืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานก่อสร้าง อีกร้อยละ 30 เป็นแรงงานไม่มีฝีมือ ได้แก่ กรรมกร เป็นต้น และพบว่าโดยส่วนรวมระยะ พ.ศ. 2525 - 2530 นั้นความต้องการแรงงานไทยยังคงขยายตัวอยู่เช่นเดียวโดยเฉพาะแถบตะวันออกเฉียง และสิงคโปร์และยังคงต้องการแรงงานสาขาการก่อสร้างเป็นหลัก แม้ว่าสิงคโปร์จะประกาศเป็นนโยบายว่าภายใน พ.ศ. 2525 ถึง 2535 จะเลิกพึ่งคนงานต่างประเทศทั้งหมด รวมทั้งแรงงานจากไทยด้วยแต่ก็มีการขยายตลาดไปยังบรูไน และประเทศในแอฟริกาเหนือ เช่น อัลจีเรีย เป็นต้น ซึ่งก็มีคนงานไทยไปทำงานกันบ้างแล้ว ส่วนในช่วงปี พ.ศ. 2535 หรือกว่านั้น คาดว่าตลาดแรงงานยังคงเปิดอยู่แต่อาจจะเปลี่ยนจากแรงงานประเภทฝีมือในงานก่อสร้าง มาเป็นพนักงานในสาขาอื่น ๆ เพื่อดำเนินการในสถานประกอบการ และโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ และประเด็นที่เป็นปัญหา คือการแข่งขันระหว่างประเทศที่ส่งแรงงานออก ได้แก่ ปากีสถาน อินเดีย บังคลาเทศ ฟิลิปปินส์ เกาหลีและสาธารณรัฐประชาชนจีนจะมีผลทำให้อัตราค่าจ้างต่ำลง

2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2525 เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์มีสาระสำคัญดังนี้ ได้ยกระดับมาตรฐานการศึกษาของบุคลากรในโรงเรียน รวมทั้งได้กระจายอำนาจบริหารจากส่วนกลาง ไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น เพื่อให้งานดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว กล่าวคือ อำนาจในการอนุญาตต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเป็นของผู้ว่าราชการจังหวัด สาระหับส่วนกลางให้เป็นอำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในด้านการบริหารโรงเรียนนั้น ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอำนวยการโรงเรียนบางประเภทบางระดับชั้น ให้มีหน้าที่ในการให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษาเพื่อปรับปรุงกิจการของโรงเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น และมีบทบัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจออกระเบียบและกำหนดมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียนได้ด้วย รวมทั้งผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการที่ได้รับมอบหมาย มีอำนาจลงโทษครูได้ ส่วนในด้านกองทุน

สงเคราะห์ ได้ขยายให้สวัสดิการมากกว่าเดิมคือเดิมเพียงจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ครู คู่สมรส บุตรธิดา เฉพาะประเภทคนใช้ในได้ขยายออกไปถึงบิดามารดาของครูและประเภทคนใช้นอกด้วย ครูที่ทำงานเกิน 5 ปีเมื่อออกจะได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 2 มากกว่าเดิมและสามารถนำเงินกองทุนสงเคราะห์ไปจัดหาผลประโยชน์ได้ โดยอาจจะให้ผู้รับใบอนุญาตกั๊ยมไปพัฒนากิจการโรงเรียนได้ด้วย (มงคล ศรีไพรวรรณ 2525 : 6-8)

ในด้านแนวนโยบายของรัฐบาล ที่แถลงต่อสภาได้ให้การส่งเสริมสนับสนุนโรงเรียนเอกชนมากขึ้นตามลำดับในช่วงระยะเวลาระหว่าง พ.ศ.2480 ถึง พ.ศ.2501 และในช่วงตั้งแต่ พ.ศ.2502 ถึงขณะนี้ รัฐบาลได้เริ่มให้ความสำคัญแก่โรงเรียนของรัฐมากขึ้นตามลำดับ มีผลทำให้เปลี่ยนแปลงไปเน้นการสนับสนุนทางด้านวิชาการมากขึ้น และพยายามลดความช่วยเหลือทางการเงินลงและรัฐส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมเป็นพิเศษ ในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ระดับอุดมศึกษา การอาชีวศึกษาและการศึกษานอกโรงเรียน

คณะรัฐมนตรีผู้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศ ได้มีมติหลายครั้งเกี่ยวกับแนวนโยบายการศึกษาเอกชน ที่สำคัญได้แก่

ในรัฐบาลคณะที่ 41 ซึ่งมีพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี และนายแพทย์บุญสม มาร์ติน เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ คณะรัฐมนตรีได้มีมติในคราวประชุม เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2522 ให้กระทรวงศึกษาธิการโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนอนุญาตให้คณะบุคคล และเอกชนจัดตั้งโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เพื่อจัดการเรียนการสอน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ได้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2522 และนับตั้งแต่นั้นมาการอาชีวศึกษาของเอกชนระดับ ปวส. ก็ได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วคือ ในปีการศึกษา 2523 มีถึง 31 แห่ง

จากมติของคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงแนวนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนต่อมาว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในสังกัดทบวง

มหาวิทยาลัยจะไม่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพสูงขึ้นมาใหม่อีก และที่
เปิดสอนอยู่แล้ว ก็จะปรับปรุงให้เป็นหลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรีขึ้นไปซึ่ง
คาดว่าจะดำเนินการได้แล้วเสร็จภายใน 10 ปี สำหรับโรงเรียนเอกชนอาชีว-
ศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการก็จะจัดการศึกษาสูงสุดเพียงระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เท่านั้น

ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2525 เป็นต้นไป รัฐจะเปิดโอกาสให้เอกชน
จัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพทั้งในระบบโรงเรียนและนอก
ระบบโรงเรียนและการศึกษาอื่น ๆ กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษาคณะ-
กรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 7-13)

2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ในปีการศึกษา 2526 มีจำนวนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น 350 โรงเรียน มีจำนวนครูทั้งหมด 10,772 คน
และจำนวนนักเรียนทั้งหมด 275,025 คน สถานที่และบริเวณที่ตั้งสถานศึกษา
จะต้องมีเนื้อที่ตามที่กำหนดในกฎหมาย เช่น ระดับอาชีวศึกษาสาขาเกษตรกรรม
ต้องไม่น้อยกว่า 100 ไร่ สาขาช่างอุตสาหกรรมต้องไม่น้อยกว่า 2 ไร่ และ
สาขาธุรกิจและอื่น ๆ ต้องไม่น้อยกว่า 1 1/2 ไร่ เป็นต้น นอกจากนี้สถานศึกษา
จะต้องมีสนาม อาคารเรียน อาคารฝึกงาน จำนวนและขนาดของห้องเรียนห้อง
ประกอบและอุปกรณ์การเรียนการสอน ฯลฯ ตามที่กำหนดด้วย

และในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 ก็ได้
พยายามกำหนดสัดส่วนจำนวนผู้เรียนของสถานศึกษาเอกชนกับของรัฐเอาไว้ โดย
เฉพาะในระดับอาชีวศึกษา พบว่าสัดส่วนของนักเรียนในภาครัฐบาลและเอกชนใน
ปี พ.ศ. 2525 เป็น 48.7 : 51.3 ในปี พ.ศ. 2526 เป็น 47.9 : 52.1 ใน
ปี พ.ศ. 2527 เป็น 46.7 : 53.3 ในปี พ.ศ. 2528 เป็น 45.2 : 54.8
และในปี พ.ศ. 2529 เป็น 43.8 : 56.2 จะเห็นได้ว่าจำนวนนักเรียนใน
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จะมากกว่าจำนวนนักเรียนในสถานศึกษาสายอาชีว-
ศึกษาของรัฐมากขึ้นเป็นลำดับด้วย

สถานะทางการเงินของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษานั้น ประสบปัญหา ค่าดำเนินการในด้านการซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์และอุปกรณ์การศึกษา เช่น เครื่องจักร โรงงาน ฯลฯ มีราคาสูงขึ้น เพราะสภาวะเศรษฐกิจที่ค่าครองชีพสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว และทางโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาก็ต้องเสียภาษีนำเข้าเช่นเดียวกับการนำเข้าของธุรกิจการค้าอื่น ๆ ด้วย (กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 33-38)

2.4 สถานภาพ และแผนดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ประกอบด้วยคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และมีนาย อนุแสงศักดิ์ เป็นเลขาธิการ มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาอยู่ในความควบคุมดูแลทั้งหมด 1,333 โรงเรียน เป็นโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตร กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 350 โรงเรียน ที่เหลือเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาหลักสูตรโรงเรียนจำนวน 983 โรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ประกอบด้วย หน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่ากอง 5 หน่วยคือ สำนักงานเลขานุการกรม กองสถานศึกษาเอกชน กองทะเบียนและสถิติ กองส่งเสริมและอุดหนุน และกองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน ที่มีหน้าที่โดยตรงในการควบคุมดูแลโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ แบ่งเป็น 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายธุรการและเอกสารการพิมพ์ ฝ่ายสถานศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษา ฝ่ายควบคุมและนิเทศโรงเรียนอาชีวศึกษา และฝ่ายวิชาการ บุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทั้งสองหลักสูตร มีจำนวนทั้งสิ้น 49 อัตรา

โครงการที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ประจำปีงบประมาณ 2527 มีดังนี้

1. โครงการอบรมด้านวิชาการให้แก่ครู ครูใหญ่ เจ้าหน้าที่และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ใช้บประมาณ 680,000 บาท

2. โครงการจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ใช้งบดำเนินการ 150,000 บาท
3. โครงการตรวจนิเทศและติดตามผลการจัดการศึกษา ใช้งบดำเนินการ 680,000 บาท
4. โครงการส่งเสริมกิจกรรมทางจริยธรรม ศิลปและพลานามัย ใช้งบดำเนินการ 60,000 บาท
5. โครงการประชุมสัมมนาครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ใช้งบดำเนินการ 30,000 บาท
6. โครงการประเมินคุณภาพโรงเรียนเอกชน หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้งบดำเนินการ 590,000 บาท (สำนักงบประมาณ 2526 : 779-792)

2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

จำนวนครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2526 มีทั้งสิ้น 10,772 คน ซึ่งอยู่ภายใต้ทั้งกฎหมายทางการศึกษา ได้แก่พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน และกฎหมายแรงงาน ฉะนั้นจึงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน เช่น ในเรื่องเวลาทำงาน เวลาพัก วันหยุด วันลา ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด สวัสดิการ ค่าชดเชย เป็นต้น และรัฐยังส่งเสริมและช่วยเหลือครู ในด้านต่าง ๆ เช่น

การให้เงินสงเคราะห์ ตามส่วนที่รัฐบาลจัดสรรเข้าในกองทุนสงเคราะห์ การสมทบเงินเข้ากองทุนสงเคราะห์ระหว่างรัฐ : ผู้รับใบอนุญาต : ครูเท่ากับ 6:3:3 ในปี พ.ศ. 2525 กองทุนนี้มีเงินอยู่ประมาณ 800 ล้านบาท และกระทรวงศึกษาธิการได้ใช้ดอกผล ซึ่งเกิดจากการฝากไว้กับธนาคารกรุงไทย และธนาคารออมสินในการให้การสงเคราะห์แก่ครูใหญ่ และครู รวมทั้งคุ้มครองสภามารดาและบุตรธิดาค้ายเมื่อเจ็บป่วย (หรือคลอดบุตร) เป็นคนไข้ของโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาล นอกจากนี้ยังจ่ายให้แก่ครูใหญ่และครูเป็นเงินทุนเลี้ยงชีพ 2 (เท่ากับจำนวนเงินที่หัก 2 ฝ่ายจ่ายสมทบเฉพาะเงินในส่วนที่เป็นของครูใหญ่หรือครูผู้นั้นค้าย) ทั้งนี้ครูใหญ่และครูผู้นั้นจะต้องส่งเงินสมทบกองทุนมาแล้ว

ครบ 5 ปี หรือออกจากงานเพราะโรงเรียนล้มเลิกกิจการหรือเจ็บป่วยทุพพลภาพ และหากออกจากงานเป็นครูใหญ่หรือครูก่อนครบเวลา 5 ปี ดังกล่าวก็จะได้เพียง เงินทุนเลี้ยงชีพ 1 (เท่ากับจำนวนเงินที่ครูใหญ่หรือครูผู้นั้นจ่ายสมทบ พร้อมทั้ง ดอกเบี้ยของเงินที่ครูใหญ่หรือครูผู้นั้นจ่ายสมทบ)

นอกจากนี้ ครูยังได้รับการช่วยเหลือประการอื่น ๆ อีก เช่น การได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ การได้รับการผ่อนผันเข้ารับราชการทหาร และการได้รับสิทธิในการศึกษาต่อ เป็นต้น

ปัญหาและอุปสรรคของครู มีโดยสรุปดังนี้ โดยทั่วไปแล้วครูมีรายได้ต่ำ ทำให้ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร และสวัสดิการของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาไม่เท่ากับครูในสถานศึกษาของรัฐ และขาดครูที่มีวุฒิสอง รวมทั้งอัตราการเข้าออกของครูค่อนข้างสูง ซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน รวมถึงตลอดถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา นอกจากนี้การบรรจุครูของโรงเรียนรัฐบาลกระทำอยู่ตลอดปี ทำให้เกิดปัญหาครูโรงเรียนเอกชนออกระหว่างปีการศึกษา (กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 19, 38)

2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ได้เปิดสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการทั้ง 5 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม คหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม และเปิดสอนทั้ง 3 หลักสูตร คือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลักสูตรวิชาชีพ 3 ปี ซึ่งจบในตัวเองให้เลือกเรียนได้อย่างกว้างขวาง โดยรับจากผู้สำเร็จระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า เพื่อให้ประกอบอาชีพโดยตรง จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตรให้ถือตามแผนการเรียนของแต่ละประเภท และสาขาวิชากำหนดไว้

ซึ่งสอดคล้องกับเวลาเรียนไม่ต่ำกว่า 4,800 คาบ (คาบละ 50 นาที) และเรียนภาคทฤษฎีเป็นเวลา 20 คาบต่อ 1 ภาคเรียน และภาคปฏิบัติเป็นเวลา 40-60 คาบต่อ 1 ภาคเรียน

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิคเป็นหลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่องจากหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย และเน้นหนักในเนื้อหาวิชาชีพและมีความยืดหยุ่นพอที่จะให้นักเรียนเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของคนเพื่อนำไปประกอบอาชีพได้ รวมทั้งให้ความสำคัญต่อประสบการณ์การทำงาน ฝึกงานและ การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาโดยยอมให้เทียบหน่วยกิตได้ถึงร้อยละ 50 ของหลักสูตร โดยผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรต้องได้จำนวนหน่วยกิตรอบตามที่กำหนดไว้ในแต่ละประเภทวิชา คือประเภทวิชาบริหารธุรกิจ เท่ากับ 100 หน่วยกิต และประเภทวิชาอุตสาหกรรม เท่ากับ 80 หน่วยกิต

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นหลักสูตร 2 ปี โดยรับจากผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาต่าง ๆ เพื่อเข้าศึกษาต่อในประเภทวิชานั้น โดยที่ผู้สำเร็จจะจบหลักสูตรได้ต้องเรียนและสอบได้จำนวนหน่วยกิตทั้งสิ้นอย่างน้อย 80 หน่วยกิต เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 4 ภาคเรียน และผ่านการฝึกงานนอกสถานที่เป็นเวลา 6-8 สัปดาห์

เนื่องจากระบบการกำหนดอัตราเงินเดือน โดยนับจำนวนปีที่ศึกษาตามหลักสูตรเป็นเกณฑ์ เช่นหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพทุกสาขาวิชากำหนดไว้ 3 ปี เท่ากันหมด ทำให้มีการบรรจุวิชาต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวเนื่องกันเข้าไว้ในหลักสูตร เพื่อจะรวมให้ได้ครบตามจำนวนปีที่กำหนดไว้ ซึ่งหลักสูตรอื่น ๆ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันนี้

นอกจากนี้ การพัฒนาหลักสูตรอาชีวศึกษาคู่เหมือนจะเลียนแบบการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัย อาทิเช่น ระบบภาคเรียนและระบบหน่วยกิต วิชาหลักตามหลักสูตรถูกขอยเป็นวิชาข้อย่อยหลายวิชา เพื่อให้มีจำนวนวิชาครบตามหลักสูตร

จึงพบบ่อยครั้งว่าเนื้อหาทางวิชาเป็นความชำนาญพิเศษและยากเกินกว่าจะจัดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และแม้ว่าการเรียนวิชาชีพในชั้นเรียนจะใช้เวลาประมาณร้อยละ 75

ตอนที่ 3: ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษา

โดยที่ผู้ปกครองเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และมีอิทธิพลต่อการศึกษาของนักเรียน และการศึกษาก็เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งในการที่จะทำให้บุคคลมีชีวิตที่มีคุณภาพ ดังนั้นความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษาจะเป็นตัวกำหนดที่สำคัญประการหนึ่งว่า นักเรียนจะได้รับการศึกษาอย่างไร ผู้ปกครองที่มีฐานะทางสังคม และ เศรษฐกิจแตกต่างกันมักจะมีความคิดเห็นต่อคุณค่าในด้านการศึกษาแตกต่างกัน ความคิดเห็นดังกล่าวจะครอบคลุมไปถึงความต้องการและความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษาของนักเรียนด้วย ผู้ปกครองซึ่งไม่ให้ความเอาใจใส่ต่อการศึกษา และไม่สนับสนุนให้นักเรียนเป็นผู้รู้หนังสือจะเป็นผู้กีดกันความก้าวหน้าทางการศึกษาของนักเรียน (Ivor Morrish 1972 : 131) ดังนั้นจึงน่าที่จะมีผลเกี่ยวเนื่องไปถึงคุณภาพชีวิตของนักเรียนด้วย

โรเบิร์ต เจ ฮาวิกเฮิร์ช และ เบร์นิส แอล นิวการ์เตน (Robert J. Havighurst and Bernice L. Neugarten 1967 : 22-29) ได้กล่าวเกี่ยวกับทัศนคติของชนชั้นต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาในด้านที่เกี่ยวกับการศึกษา สรุปได้ว่ากลุ่มชนชั้นสูง (Upper Class) ถือว่าการศึกษาคือเป็นเรื่องสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูบุตร แต่ก็ไม่ได้สำคัญมากไปกว่าด้านอื่น ๆ ในการที่จะเตรียมตัวให้เป็นผู้ใหญ่ที่เหมาะสมในอนาคต กลุ่มชนชั้นกลางระดับสูง (Upper-Middle Class) มักจะมีอาชีพเกี่ยวกับการบริหารธุรกิจ เป็นผู้ที่ต้องใช้วิชาชีพเป็นผู้นำ พลเรือน ทหารธุรกิจ และองค์การทางอาชีพ กลุ่มนี้เห็นว่า เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่บุตรของตนจะต้องได้รับปริญญา คนกลุ่มนี้จึงเน้นในเรื่องความคิดริเริ่มส่วนบุคคลพร้อม ๆ กับการทำงานเป็นกลุ่มอย่างราบรื่น พวกเขาถือว่าบุคคลควรจะต้องเป็นคนเก่ง มีความรู้ กระตือรือร้น ในขณะที่เดียวกันก็ต้องร่วมมือกัน

และต้องไม่เด่นเกินหน้าคนอื่นในระดับเดียวกัน ส่วนกลุ่มชนชั้นกลางระดับต่ำ (Lower-Middle Class) ได้แก่ ผู้ที่มีอาชีพเป็นเสมียน พนักงานขาย หัวหน้าคนงานในโรงงาน เจ้าของฟาร์มที่ทำฟาร์มด้วยตนเอง เห็นว่าการศึกษาในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโอกาสที่จะได้มีงานที่ดีทำ ค่านิยมของชนชั้นนี้ก็คือ ความเป็นคนที่น่านับถือ ซึ่งแสดงออกได้หลายทาง เช่น โดยการกำหนดค่านิยมให้กับการศึกษาในระดับสูง เป็นต้น สำหรับกลุ่มชนชั้นกรรมาชีพระดับสูง (Upper-Working Class) ได้แก่ คนงานที่ใช้ฝีมือและกึ่งใช้ฝีมือ คนกลุ่มนี้กำหนดค่านิยมในการศึกษาในระดับต่ำ แต่พวกเขาก็รู้ดีว่า การศึกษาเป็นกุญแจไปสู่งานที่ดี และต้องการให้บุตรของเขาได้ศึกษาต่อไปให้สูงกว่าที่พวกเขาได้เคยเรียน ส่วนกลุ่มสุดท้าย คือ กลุ่มชนชั้นกรรมาชีพระดับต่ำ (Lower-Working Class) เป็นพวกที่มีความชำนาญทางด้านอาชีพน้อยมาก และมักได้รับการศึกษาค่ากว่ามาตรฐาน คนชั้นนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการหางานทำ ซึ่งงานนั้นก็เพียงเพื่อเป็นค่าอาหารมื้อหนึ่ง ๆ เท่านั้น ส่วนใหญ่มีหนี้สินมาก พวกเขาเชื่อว่า ความขยันและความมีธยัสถ์แทบจะไม่มีส่วนช่วยให้ก้าวหน้าเลย แต่เชื่อว่า โชคชะตาเท่านั้นที่จะช่วยให้พวกเขาดีขึ้น

จากการศึกษาถึงทัศนคติของชนชั้นต่าง ๆ ต่อสถาบันการศึกษาของไทย ปรากฏว่า (อ้างใน ชนิตา ริกซ์พลเมือง 2525 : 131-133)

ชนชั้นสูง ชอบให้ลูกหลานอยู่ในโรงเรียนราษฎร์ การศึกษาเป็นเสมือนสิ่งซึ่งให้ความมั่นคงในการเข้าสังคมและเพื่อค่านิยมมากกว่าที่จะนำมาใช้ประกอบอาชีพ หรือส่งไปเรียนต่อต่างประเทศ

ชนชั้นกลาง การพิจารณาถึงชีวิตตระเตรียมตัวเพื่อการทำงาน ในการมองถึงแง่การศึกษา พ่อแม่จะมองแต่แง่มาตรฐานการศึกษาว่าต้องมีประวัติการเรียนดี ค่านิยมถึงปริญญาบัตรและประกาศนียบัตร

ชนชั้นต่ำ ไม่ค่อยให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษา เนื่องจากเวลาอันจำกัดในการหาเลี้ยงชีพ และเห็นว่าขึ้นกับบุญวาสนา

ตอนที่ 4 : แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อของนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสการเข้าศึกษาต่อที่เป็นที่รู้จักกันดีคือ งานของโคลแมน (James Coleman 1966:76-77) วิจัยในประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นการจุดชนวนความคิดเรื่องความเสมอภาคและโอกาสทางการศึกษาในปี 1960 เป็นต้นมา งานวิจัยนี้ถูกวิพากษ์วิจารณ์มาก ก่อให้เกิดงานวิจัยของ เจนคส์ (Jencks 1973 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ซึ่งสรุปว่าโรงเรียนไม่สามารถแก้ไขความไม่เสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา และโอกาสทางอาชีพในอนาคตได้เลย (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2522 : 14) อย่างไรก็ตามก็มีผู้วิจารณ์ว่า เจนคส์ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกและทัศนคติของเด็กและพ่อแม่ไม่ละเอียดพอ (เคลวิน ม.ป.ป. : 85-87) คำแปรเหล่านี้จะช่วยอธิบายโอกาสทางการศึกษาได้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความต้องการของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าศึกษาต่อ Tim Steward (อ้างในสุนิภา วิไลวงษ์ 2530 : 2530-21) นักจิตวิทยาชาวสก๊อต ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ในแง่การศึกษาว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากความต้องการทั้งสิ้น ความต้องการเป็นแรงจูงใจสำคัญผลักดันให้มนุษย์กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีแนวคิดต่อไปนี้

มาสโลว (อ้างใน เกียรติวรรณ 2526 : 32) ได้แบ่งความต้องการของคนเราออกเป็น 5 ชั้นตอน คือ

1. ความต้องการด้านวัตถุ ที่ทำให้คนเรามีชีวิตอยู่ได้ (Survival Needs)
2. ความต้องการความปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ (Safety Needs)
3. ความต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่น (Love Needs)
4. ความต้องการที่จะเห็นคุณค่าของตัวเอง (Esteem Needs)
5. ความต้องการที่จะเป็นตัวของตัวเอง (Need For Self-Actualization)

ทฤษฎี อีอาร์จี ของเคลตัน แอลเคอร์เพอร์ (อ้างใน สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2531 : 38) ความต้องการซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมแบ่งเป็น

1. ต้องการมีชีวิตอยู่ (Existence Needs) เป็นความต้องการทั้งหลายที่จะต้องตอบสนอง เพื่อให้มีชีวิตต่อไป ได้แก่ ความต้องการทางสรีระ และ ต้องการความปลอดภัย

2. ต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Relatedness Needs) ต้องการสัมพันธ์กับคนรอบข้างอย่างมีความหมาย

3. ต้องการที่จะเจริญงอกงาม (Growth Needs) ต้องการที่จะได้รับการยกย่องและต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพตนเอง

ผู้เรียนซึ่งกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นย่อมมีความต้องการเฉพาะวัย เป็นวัยที่เปลี่ยนจากเด็ก ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ มีความต้องการและความคิดเกี่ยวกับอนาคตตนเองที่เด็กเล็กเข้าศึกษาต่อมาจากความต้องการพื้นฐานเป็นแรงผลักดัน ประกอบด้วย

1. ความต้องการความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง เพราะเชื่อว่า ลักษณะความเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเองเป็นเครื่องหมายของความเป็นผู้ใหญ่

2. ต้องการมีตำแหน่งหน้าที่ ต้องการฉายกย่องทั้งต่อหน้าและลับหลัง

3. ต้องการมีประสบการณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ ชอบทดลอง ฉะนั้นระยะนี้ เด็กจะชอบฝ่าฝืนกฎระเบียบ จึงเป็นเหตุให้คิดยาเสพติด ประพฤติผิดทางเพศ ได้ง่าย

4. ต้องการการรวมกลุ่มสูง โดยเฉพาะในหมู่เพื่อนฝูง เพราะทำให้เด็กได้รับสนองตอบความต้องการหลายอย่าง เช่น ความอบอุ่น ความรู้สึกว่ามีผู้ที่เข้าใจตน ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับตน

5. ต้องการความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย เพราะเด็กมีอารมณ์หวั่นไหวง่าย เปลี่ยนแปลงง่าย สับสนและลังเล จึงมีความต้องการด้านนี้สูง

6. ต้องการความถูกต้อง ความยุติธรรมทั้งในเรื่องของส่วนรวมและส่วนตัว

7. ต้องการความงดงามทางร่างกาย เพราะสำนึกว่า ความสวยงามทางกายเป็นแรงจูงใจให้เข้ากลุ่มก้อนได้ง่าย เป็นที่ยอมรับของสังคม และดึงดูดใจเพศตรงข้าม (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2517: 89)

ส่วนสมาคมการศึกษาแห่งชาติ สหรัฐอเมริกาได้ค้นคว้ารวบรวมความต้องการของวัยรุ่นไว้ 10 ประการ คือ ต้องการ

1. ปรับปรุงสมรรถภาพในการทำงานให้ดีขึ้น เพื่อจะได้มีส่วนในการผลิตเครื่องอุปโภค บริโภค
2. มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์
3. เข้าใจความสำคัญของครอบครัว
4. เข้าใจสิทธิและหน้าที่ของพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย
5. เป็นผู้มีอาชีพหาเลี้ยงตนเองได้
6. เข้าใจระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวัน
7. มีความซาบซึ้งในรสแห่งวรรณคดี คนตรี ศิลปะ และธรรมชาติ
8. ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
9. มีความเคารพนับถือคนอื่น ดำรงชีวิตและทำงานร่วมกับคนอื่นได้
10. คิดและแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลและชัดเจน รวมทั้งศึกษาหาความรู้จากการอ่าน การฟังอย่างเข้าใจด้วย

(National Association of the United States, Education Policies Commission, 944: 225) (อ้างใน พรนิภา กันทรากร 2530 : 42)

นอกจากนี้ นักจิตวิทยาได้กล่าวถึงความต้องการของเด็ก และวัยรุ่น โดยทั่วไปได้ดังนี้

1. ความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Achievement)
2. ความต้องการยกย่องจากผู้อื่น (Deference)
3. ต้องการการแสดงออก (Exhibition)
4. ต้องการพึ่งตนเอง (Autonomy)

5. ต้องการไมตรีสัมพันธ์ (Affiliation)
  6. ต้องการช่วยเหลือผู้อื่น (Nurturance)
  7. ต้องการการเปลี่ยนแปลง (Change)
  8. ต้องการคบเพื่อนต่างเพศ (Heterosexuality)
- (ระดับ เรื่องมาลัย 2519 : 56)

ธวัชชัย ชัยจริยาภากุล (2513 : 97-98) ได้ศึกษาแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนสายวิชาสามัญและสายอาชีพคือ เกียรติยศชื่อเสียง ลักษณะของงาน ความก้าวหน้า ความถนัด ความสนใจ เหตุผลส่วนตัว รายได้ของครอบครัว มีเพียงส่วนน้อยที่เลือก เรียนตามความจำเป็น

ประสงค์ บุตุพรวงค์ (2524 : 57) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาของค์ประกอบในการเลือกแผนการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดสุพรรณบุรี โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียน ผู้ปกครอง ครูผู้สอน พบว่าองค์ประกอบด้านเกียรติยศ ชื่อเสียงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกแผนการเรียนของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาได้แก่องค์ประกอบด้าน ความสนใจ เหตุผลส่วนตัว ด้านความจำเป็นด้านรายได้ และด้านบุคคลทั้งนักเรียน ผู้ปกครองและครู มีความเห็นต่อองค์ประกอบในการตัดสินใจเลือกแผนของนักเรียนไม่ต่างกัน

ยุทธ เดชคารณ (2520:13) ศึกษาภูมิหลังของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 3 พบว่า จุดประสงค์ของการเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนผู้ใหญ่ของนักศึกษาผู้ใหญ่เรียงลำดับความสำคัญดังนี้

1. เพื่อเพิ่มเติมความรู้ให้มากขึ้น สามารถใช้วุฒิบัตรเข้าศึกษาต่อหรือเลื่อนวิทยฐานะของตนให้สูงขึ้น เพราะมีอาชีพหลายอย่างที่กำหนดความรู้ของผู้ปฏิบัติงานว่า ถ้าหากเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นต้องมีวุฒิตามที่กำหนดไว้ หากไม่มีวุฒิที่ระบุไว้ไม่มีโอกาสเลื่อนตำแหน่ง
2. ต้องการมีความรู้ทันต่อเหตุการณ์ ทันต่อความเปลี่ยนแปลงและสังคมของโลก

3. ต้องการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ ในการแก้ปัญหาชีวิตประจำวัน และนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพให้ก้าวหน้า
4. เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ยกฐานะทางความรู้ สร้างความภาคภูมิใจแก่ผู้เรียนเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นในชุมชน
5. เพื่อหาความก้าวหน้าของชีวิตในอนาคต
6. ต้องการมีความรู้เท่าเทียมเพื่อน
7. เพื่อเตรียมหาอาชีพใหม่ดีกว่าเดิม

จากการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2520 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (กองนโยบายและแผนงานเยาวชน 2524 : 41) พบว่า เหตุผลที่เด็กไม่ได้เรียนต่อมี 4 ประการเรียงตามลำดับคือ ไม่มีทุนเรียนต้องหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว ไม่สนใจหรือคิดว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเรียน และการคมนาคมไม่สะดวก

จากข้อมูลดังกล่าวแล้วสรุปเหตุผลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเข้าศึกษาต่อของนักเรียนออกเป็น 3 ด้านคือ เหตุผลที่เกี่ยวกับความต้องการของตนเอง เช่น ต้องการอิสระ ต้องการพัฒนาตนเองด้านความรู้ทั่วไป ต้องการประสบการณ์ใหม่ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การเห็นคุณค่าของตนเอง เหตุผลด้านสังคม เป็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับความต้องการยอมรับจากผู้อื่น เช่น ต้องการมีมิตรสัมพันธ์ ต้องการเกียรติยศ ได้ร่วมงานกับบุคคลอื่น เหตุผลด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ต้องใช้ในการเรียน รวมหมายถึงการเรียนรู้อะไรและการประกอบอาชีพเพื่อรายได้สำหรับตนเองและครอบครัว

จากการสัมมนาการศึกษาเรื่อง "พ่อแม่และเด็กไทย" (คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522:14) พบว่า พ่อแม่จะส่งเสริมการเรียนรู้ของลูกได้เต็มที่หรือไม่ขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจของพ่อแม่เป็นส่วนสำคัญด้วย ดังนั้น พ่อแม่ที่มีเจตคติที่ดีต่อหลักสูตร แต่อาจมีอุปสรรคปัญหาในด้านฐานะทางเศรษฐกิจจึงมิได้ส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่

รายได้ของบิดามารดาและความมั่นคงด้านการเงินของครอบครัว นับเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในการศึกษาต่อของบุตร เพราะในการศึกษาต่อ ไม่ว่าจะ เป็นระดับใด ก็จำเป็นต้องใช้เงิน การส่งเสียบุตรให้ศึกษาต่อ จึงไม่เพียงแต่จะทำให้รายจ่ายของครอบครัวมากขึ้นเท่านั้นหากยังทำให้ครอบครัวต้องสูญเสียรายได้ที่พึง ได้จากการหางานทำของบุตรอีกด้วย มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างรายได้ของบิดามารดากับการศึกษาเอาไว้หลายท่านด้วยกัน ดังเช่น ศิริ วรศิริ (2513:49) ได้สำรวจภาวะการศึกษาของประชากรในบริเวณบ่อนไก่ คาบหลุมพิน อําเภอบุทมาศ กรุงเทพมหานคร พบว่า ถ้าบิดามีรายได้สูง บุตร หลานก็ได้รับการศึกษาค่าไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นกค ลุ่มประวัตติ (2517:70) ที่พบว่าครอบครัวที่มีฐานะดี ส่วนใหญ่มีความต้องการให้ บุตรได้รับการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไป มากกว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจน และอัตราส่วนของความต้องการให้บุตรได้รับการศึกษา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาจะ ลดลงตามลำดับของระดับฐานะทาง เศรษฐกิจของครอบครัว และผลการศึกษาของ นกค ลุ่มประวัตติ ดังกล่าว เป็นไปในทางองเดียวกันกับ พรามาศ นนทยาธ (2520:88) พบว่ารายได้ของบิดาและรายได้ของมารดา มีความสัมพันธ์กับความ คาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และ ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง (2522:66) พบว่าบิดามีฐานะยากจนจะมุ่งหวังให้ นักเรียนเรียนเพียงชั้นประถมศึกษามากกว่าบิดาฐานะปานกลางและร่ำรวย

จากการสำรวจและศึกษาวิจัยเพื่อค้นหาสาเหตุ ของการเข้าศึกษาใน ระดับมัธยมศึกษาต่ำของกรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ (กรมสามัญศึกษา, กองแผนงาน 2530:3) เมื่อปีการศึกษา 2528 ผล ออกมาสอดคล้องกัน คือ

1. ความยากจนของผู้ปกครอง ผู้ปกครองไม่สามารถส่งลูกหลานเรียน ต่อได้ เพราะไม่มีเงินเสียค่าบำรุงการศึกษา ค่าหนังสือและค่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ จำเป็นต้องจ่ายในขณะกำลังเรียนมัธยม
2. โรงเรียนมัธยมศึกษาอยู่ห่างไกลจากบ้าน เด็กต้องเดินทางไกล แม้จะมีโรงเรียนมัธยมศึกษาระดับตำบลแล้วก็ตามก็ยังไม่เพียงพอ ในบางท้องถิ่นยัง

อยู่ห่างไกลจากบ้านมาก ผู้ปกครองยังเป็นห่วง และไม่ประสงค์ให้บุตรหลานของ
คนใดโดยเฉพาะ เด็กหญิงต้องห้อยโหนขึ้นรถประจำทาง

3. ผู้ปกครองมีความต้องการที่จะให้บุตรหลานอยู่ช่วยทำงานบ้าน และ
งานอาชีพ เพราะเห็นว่าเป็นเด็กที่โตเพียงพอแก่การใช้งานได้แล้ว

4. ผู้ปกครองบางกลุ่มมีความเห็นและคำนึงว่า ถ้าลงทุนให้การศึกษา
ระดับมัธยมศึกษา แล้วเด็กจะสามารถเข้ารับราชการ หรือรับจ้างในหน่วยงาน
รัฐบาลหรือเอกชนได้ สภาพปัจจุบันการเข้าสู่ตลาดแรงงานทั้งภาครัฐและ เอกชนมี
ข้อจำกัด ซึ่งสวนทางกับความมุ่งหวังของผู้ปกครองอีกจำนวนไม่น้อยเห็นว่าการ
ศึกษาต่อไม่ได้มีส่วนช่วยในการพัฒนาสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว จากพฤติกรรม
ของเด็กบางกลุ่มทำให้ผู้ปกครองเห็นว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนใช้ทำงานได้ เมื่อส่งเสีย
ให้เรียนแล้วมักไม่สนใจงานเหล่านั้น เหตุดังนี้จึงทำให้ผู้ปกครองไม่ส่งบุตรหลาน
เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา

5. ผู้ปกครองเข้าใจว่าเป็นผลจากการเรียนต่อมัธยมศึกษาคือ สาเหตุ
สำคัญให้เยาวชนทั้งถิ่นฐานบ้านช่อง เรือสวน ไร่นาเข้ามาเมืองใหญ่ เพื่อเลือก
หางานอื่นที่เห็นว่าตรงกับความรู้ความสามารถที่ได้เล่าเรียนมา เมื่อหางานไม่ได้
ก็กลายเป็นคนว่างงานซึ่งเป็นปัญหาที่น่าห่วงใย

กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา (2531:13) ศึกษาสาเหตุที่ผู้ปกครอง
ส่งนักเรียนเข้าศึกษาต่อในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาปีการศึกษา 2529
พบว่าสาเหตุที่สำคัญเรียงตามลำดับ ดังนี้ ผู้ปกครองเห็นคุณค่าของการศึกษา ไม่
ต้องการให้ทำงานลำบากเช่น ผู้ปกครอง ต้องการให้มีอาชีพที่ดีกว่าผู้ปกครอง
ต้องการให้รับราชการ โรงเรียนมัธยมศึกษามีการประชาสัมพันธ์ดี ไม่สามารถทำ
อะไรได้เพราะอายุน้อย เรียนตามที่ครูประถมศึกษานะเนนา บุตรของญาติพี่น้อง
ส่วนใหญ่เรียนต่อ

ถวิล มาตรเยี่ยม (2528:83) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ตัว
แปรที่สัมพันธ์กับการศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 6 ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของโรงเรียนมัธยม เพื่อพัฒนาชนบท เขตการศึกษา
11 พบว่า สถานภาพส่วนตัวของนักเรียนและสถานภาพทางสังคม และ เศรษฐกิจ

ของครอบครัว มีผลสำคัญในการเข้าเรียนต่อและไม่เข้าเรียนต่อ ความต้องการของบิดาหรือผู้ปกครองในการให้นักเรียนศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา เป็นเหตุผลสำคัญที่สุด เหตุผลรองลงมาคือ ความต้องการของตัวนักเรียนเองในการศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา เป็นเหตุผลสำคัญที่สุด เหตุผลรองลงมาคือ ความต้องการของตัวนักเรียนเองในการศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา

มานะ หาบั้ง (2530:133) ศึกษาวิจัยเรื่องการจัดโครงการการศึกษา นอกกระบบโรงเรียนให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ได้ศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา : ศึกษากรณีสภากิจบาลตำบลสระโบสถ์ อําเภอสระโบสถ์ จังหวัดลพบุรี พบว่า เหตุผลการไม่ศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาเป็นเพราะ ฐานะยากจน เรียนไม่เก่ง ผู้ปกครองไม่ให้เรียน ตนเองไม่ต้องการศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาเป็นเพราะฐานะยากจน เรียนไม่เก่ง ผู้ปกครองไม่ให้เรียน ตนเองไม่ต้องการศึกษาเล่าเรียน

ดอนเนล ลินดา บลิเซท (Dennell Linda Blisset 1978: 1212) ได้ทำทําการวิจัยเรื่องการเลือกโครงการศึกษาเกี่ยวกับอาชีพและอาชีพที่จะหาของนักเรียนชั้นปีที่ 12 ของโรงเรียน ในรัฐมิสซิสซิปปี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 356 คน ผลการวิจัยพบว่าบิดามารดา ผู้ปกครองเป็นผู้มีอิทธิพลมากที่สุดในการตัดสินใจของนักเรียน

จากข้อมูลต่าง ๆ สรุปได้ว่านอกจากความต้องการของตัวนักเรียนเป็นแรงผลักดันให้ศึกษาต่อแล้วผู้ปกครองก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญด้วย เพราะความสำคัญของผู้ปกครองมีตั้งแต่เริ่มอบรมเลี้ยงดูไปจนถึงให้การศึกษาแก่นักเรียน (Robert 1967 : 149) การที่ผู้ปกครองสนับสนุนให้บุตรหลานเข้าศึกษาต่อสรุปเป็นเหตุผล 3 ประการคือ ความต้องการของผู้ปกครอง หมายถึง ความภูมิใจต่อบุตร ความรู้สึกห่วงใย ความปรารถนาดี ที่สนับสนุนต่อการศึกษาเล่าเรียน ความต้องการด้านสังคม เบท (Brets) นักสังคมวิทยา กล่าวว่า (อ้างใน สุนานาคพงษ์ 2525:29) มนุษย์ที่อยู่ในสังคมจะต้องตัดสินใจและปฏิบัติเรื่องใดยอมให้สอดคล้อง กับบรรทัดฐานของสังคมนั้น ในบางกรณีบุคคลอาจตัดสินใจโดยต้องการ

ที่จะสร้างความพอใจให้ผู้อื่น หรือปฏิบัติตามที่ผู้อื่นคาดหวังไว้ เพื่อการได้รับการยอมรับกับทฤษฎีของมาสโลวข้อที่ 3 ในการวิจัยครั้งนี้ความต้องการด้านสังคม หมายถึง การที่ผู้ปกครองสนับสนุนในการเข้าศึกษาต่อของนักเรียนเนื่องจากต้องการได้รับการยอมรับ เช่นต้องการให้เรียนเหมือนผู้อื่น เกรงใจผู้ที่ชักชวนมาเรียน เหตุผลสุดท้ายคือ เหตุผลด้านเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องใช้จ่ายในการเรียน ตลอดจนการได้ฝึกอาชีพเพื่อเพิ่มรายได้ครอบครัว

ตอนที่ 5 : งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษางานวิจัยทั้งภาษาไทย และต่างประเทศเพื่อประกอบการวิจัย เรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครองและของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี" ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้ปกครองและของนักเรียนที่มีต่อการศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

เทียมจันทร์ จากกัตุฎาประทีป (2523:73) ได้วิจัยองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 7 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับการได้เข้าศึกษาต่อของนักเรียนคือ การจบชั้นป.6 จากโรงเรียนราษฎร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ความต้องการที่จะศึกษาต่อองค์ประกอบด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว การที่บิดาประกอบอาชีพรับราชการ ธุรกิจ บิดามีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป บิดามีรายได้มากกว่า 2,000 บาท ขึ้นไป จำนวนที่น้อย ภูมิลำเนาในเขตเมืองและความต้องการของบิดามารดา

ชูเพ็ญศรี วงศ์พุทธา (2513 : 75) ได้วิจัยปัจจัยที่ทำให้เด็กวัยรุ่นไทยในชนบทเลือกทำงานหรือศึกษาต่อหลังจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษา พบว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อของเด็กวัยรุ่น ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับฐานะของครอบครัวและอาชีพของบิดา มีความสำคัญอย่างสูงต่อโอกาสในการที่

บุตรจะได้ศึกษาต่อ บุตรในกลุ่มครอบครัวที่ฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำและบิดามีอาชีพ เกษตรกรรม จำนวนร้อยละ ของบุตรที่ศึกษาต่อน้อยกว่ากลุ่มอื่น ปัจจัยทางด้าน ประชากรเกี่ยวกับขนาดครอบครัว พบว่า บุตรที่มาจากครอบครัวเล็กมีโอกาสได้ ศึกษาต่อมากกว่าบุตรที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ การเป็นบุตรคนเดียวหรือบุตร คนสุดท้อง มีโอกาสศึกษาต่อสูงกว่าบุตรคนโตและคนกลาง และบุตรของบิดาที่มี ประสบการณ์ย้ายถิ่นบ่อยครั้ง โอกาสในการศึกษาต่อของบุตรมีมากกว่าของบิดาที่ ไม่เคยย้ายถิ่น ส่วนปัจจัยทางด้านสังคมที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อของเด็กวัยรุ่น ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดามารดา บิดามารดาที่จบการศึกษาสูงจะมีจำนวน ร้อยละของบุตรที่ศึกษาต่อสูง การติดต่อกับโลกภายนอกอันได้แก่การท่องเที่ยว ไป ในที่ต่าง ๆ การไปตลาดในตัวเมือง ฯลฯ พบว่า บิดาที่มีประสบการณ์ในเรื่อง เหล่านี้มาก จำนวนร้อยละของบุตรที่เรียนต่อจากการศึกษาภาคบังคับ จะสูงกว่า บุตรของบิดาที่มีประสบการณ์ทางด้านนี้น้อยสำหรับระยะทางจากหมู่บ้านถึงย่านชุม- มชนพบว่า มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อของบุตร กล่าวคือ บุตรที่อยู่ในหมู่บ้าน ที่ห่างไกลจากย่านชุมชน มีโอกาสศึกษาต่อน้อยกว่าบุตรที่อยู่ใกล้ย่านชุมชนหรือ ในตลาด ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและปัจจัยอื่น ๆ ที่สำคัญได้แก่ ลักษณะของผู้ที่เป็น ใหญ่ภายในบ้านบิดาที่เป็นผู้ตัดสินใจเด็ดขาดในการพิจารณาการศึกษาของบุตรจะมี จำนวนร้อยละของบุตรที่ศึกษาต่อสูงกว่าครอบครัวที่บิดามารดาพิจารณาตัดสินใจ ร่วม กันและสูงกว่าครอบครัวที่มารดาเป็นผู้พิจารณาตัดสินใจเพียงคนเดียว นอกจากนี้ยังมี ปัจจัยอื่น ๆ อีกที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อของเด็กวัยรุ่น ได้แก่การรับสื่อสารต่างๆ ของบิดา เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ การฟังวิทยุและทัศนคติเกี่ยวกับความเชื่อใน สิ่งนอกเหนือธรรมชาติของบิดา เป็นต้น

สุภาวค์ จันทวานิช (2523:บทคัดย่อ) ได้วิจัยโอกาสในการเข้าศึกษา ต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้ประชากรคือ นักเรียนชายและหญิงชั้นประถม ศึกษปีที่ 7 ในโรงเรียนทุกประเภท ปีดารศึกษา 2517 และนักเรียนชั้นมัธยม- ศึกษปีที่ 7 ในโรงเรียนทุกประเภท ปีการศึกษา 2518 ทั้ง 71 จังหวัด สุ่มตัว- อย่างชนิดตามชั้นเป็น 4 ตอน ได้กลุ่มตัวอย่างประชากร 767 คน เก็บข้อมูลโดย ใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และเรียงความและแบบสำรวจทั่วไป พบว่า นัก- เรียนจะมีโอกาสในการศึกษาต่อมากถ้าจังหวัดมีลักษณะดังนี้ สักส่วนครุฑ บ.กศ.

สูง ต่อครูประถมทั้งหมดมีค่าสูง อัตราร้อยละของการเข้าที่คืนในจังหวัดมีค่าต่ำ และงบประมาณหมวดการศึกษามีจำนวนสูง และจากการศึกษาเฉพาะกรณีของความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดลำปาง ขอนแก่น และสมุทร-สงคราม พบว่าตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับโอกาสการศึกษาของ ทั้ง 3 จังหวัด 16 ตัวแปร คือ องค์ประกอบของครอบครัว ได้แก่ อาชีพที่บิดามารดาคาดหวังการสนับสนุนของบิดามารดา ทักษะเกี่ยวกับผลการเรียนของลูก อาชีพของบิดา จำนวนมีการศึกษาของพี่ ๆ องค์ประกอบของตัวเด็กเอง ได้แก่ อาชีพที่อยากทำในอนาคต ทักษะเกี่ยวกับผลการเรียนของตัวนักเรียนเอง การไม่มีบุคคลยัดยัดคือ การเรียนวิชาสังคมได้ดี เพศ จำนวนเพื่อนสนิท การฟังวิทยุ ผลการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และองค์ประกอบทางโรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด อัตราส่วนครู ต่อนักเรียน และการมีห้องสมุดประชาชนอยู่ใกล้

สมพงษ์ มั่นระวัง (2513:161) ได้วิจัยการศึกษาแนวโน้มในการเลือกเรียนต่อสายสามัญและสายอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 589 คน และผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 475 คน ผลการรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1,064 คน ผลการวิจัยพบว่าเหตุผลที่นักเรียนใช้ในการพิจารณาเลือกเรียนต่อ คือโอกาสในการหารายได้ และความเหมาะสมกับสติปัญญาของตนเอง ผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการเรียนต่อของนักเรียนมากกว่าครู นักเรียนที่ผู้ปกครองอาชีพทำไร่ ทำนา หรือทำสวน ส่วนใหญ่จะเลือกเรียนต่อสายอาชีพมากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองค้า-ขาย รับราชการและเหตุผลที่ผู้ปกครองมุ่งหวังให้นักเรียนต่อคือโอกาสในความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะเลือกเรียนสายอาชีพมากกว่าสายสามัญ

กฤษณา วงษาสันต์ (2524:30) ได้วิจัยปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอเมืองอุบล จังหวัดอุบลราชธานี โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 220 คน ผลการวิจัยพบว่าอาชีพ

และระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อการเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนมัธยมศึกษา อาเภอเมืองอบล จังหวัดอุบลราชธานี โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 220 คน ผลการวิจัยพบว่าอาชีพและระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลต่อการเลือกโปรแกรมการเรียนของนักเรียนด้วย นักเรียนเลือกโปรแกรมการเรียนด้วยตนเองมากที่สุด

วารากรณ์ อ่อนละม้าย (2530 : 109) ได้วิจัยเหตุผลในการศึกษาต่อในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามของนักเรียนไทยมุสลิม กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนไทยมุสลิมในกรุงเทพมหานครเลือกศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลเพราะความสนใจ และความถนัดมากที่สุด คือ ต้องการมีความรู้ในสาขาวิชาที่กำลังศึกษาอย่างกว้างขวาง นักเรียนไทยมุสลิมในกรุงเทพมหานครเลือกศึกษาในโรงเรียนเอกชน สอนศาสนาอิสลามเพราะ เหตุผลด้านศาสนา-ประเพณีมากที่สุด

Morstain และ Smart อ้างใน อนันต์ พงษ์สัตยา (2528 : 26) ได้วิจัยเหตุผลในการเข้าเรียน โดยให้นักศึกษาผู้ใหญ่ จำนวน 126 คน ที่เข้าเรียนภาคนอกเวลาปกติตอบแบบสอบถาม Education Participation Scale ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลสำหรับการเข้าเรียนหรือการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการศึกษา จำนวน 48 เหตุผล ผลการศึกษา พบว่า มีเหตุผลสำคัญ 5 ประการด้วยกันที่ทำให้ผู้ใหญ่เหล่านั้นมาเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษา คือ พวกที่ไม่มีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายในการมาเรียนมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง พวกที่มาเรียนด้วยเหตุผลที่จะนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวันหรือมีความสนใจอาชีพในอนาคต คิด เป็นร้อยละ 25 พวกที่มาเรียนด้วยเหตุผลที่จะนำความรู้ไปใช้สร้างสรรค์ หรือปรับปรุงปฏิสัมพันธ์ในสังคมและความสัมพันธ์ส่วนบุคคล คิดเป็นร้อยละ 9 พวกหนึ่งต้องการหลบหนีชีวิตรประจำวันที่น่าเบื่อและเพื่อเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตของพวกเขา คิดเป็นร้อยละ 9 และอีกพวกหนึ่งเป็นผู้

แสวงหาการหลบหนีจากชีวิตประจำวันที่น่าเบื่อหน่าย โดยการทำให้สติปัญญาของเขากว้างขวางขึ้น คิดเป็นร้อยละ 6

ในส่วนการวิจัยเรื่องทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษา นั้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า และนำมากล่าวสรุปได้ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2512 สมภพ โสมาภา (2512 : 22) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการทางการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนที่มีบุตรหลานในบริเวณอาคารสงเคราะห์คลองจั่น อําเภอบางกะปิ จังหวัดพระนคร" เพื่อที่จะศึกษาความต้องการของผู้ปกครองในการที่จะส่งเสริมให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษามาก-น้อยเพียงใด และประเภทของการศึกษาที่ผู้ปกครองต้องการสนับสนุนให้บุตรหลานของตนได้รับนั้นเป็นไปในลักษณะใด ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาดีและมีอาชีพที่เป็นหลักฐานมั่นคง มีความต้องการให้บุตรหลานได้เรียนในสายสามัญมากกว่าสายอาชีพและสายอาชีวศึกษา และยังได้พบว่า ผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูงมีความต้องการจะให้บุตรหลานได้รับการศึกษาสูงด้วย (คือจบปริญญาตรีขึ้นไป)

ในปี พ.ศ. 2517 เลิศพร ภาวะสกุล (2517 : 138-139) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบคุณค่าในด้านการศึกษาและคุณค่าในด้านการเลือกอาชีพระหว่างประชากรพุทธกับคาทอลิก" ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้นับถือศาสนาพุทธและกลุ่มผู้นับถือศาสนาคริสต์มีความเห็นคล้ายกันว่า การมีการศึกษาจะทำให้เด็กได้มีความรู้ความสามารถในการหางานทำ เลี้ยงตัวรอด ฉลาด มีไหวพริบดี และเมื่อเปรียบเทียบความต้องการในการให้บุตรของตนได้รับการศึกษา พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความต้องการให้บุตรของตนได้รับการศึกษาสูงขึ้นอย่างน้อย ม.ศ.3 ขึ้นไป จนถึงชั้นมหาวิทยาลัย นั่นคือ ส่วนใหญ่ยังเห็นว่า การศึกษาภาคบังคับในระดับ ป.4-ป.7 นั้น ไม่เป็นการเพียงพอ

ในปีเดียวกัน นพดล คุ่มประวัติ (2517:72) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ความมุ่งหวังของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร" เพื่อ

ศึกษาถึงความมุ่งหวังของบิดามารดาเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรของประชากรไทย
ในชนบท โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคม
ปานกลาง จะมีความมุ่งหวังเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรสูง (ชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไป)
ครอบครัวที่มีระดับฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำ จะมีความมุ่งหวังเกี่ยวกับการ
ศึกษาของบุตรต่ำ (ชั้น ป.1-ป.7)

ต่อมาในปี พ.ศ. 2522 พงศทิพย์ กระหม่อมทอง (2522 : 107)
ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดาเกี่ยวกับการ
ศึกษาของบุตรในเขตเมือง และเขตชนบทของประเทศไทย" ผลการวิจัยพบว่า
โดยทั่วไปบิดาในเขตเมือง จะมีความมุ่งหวังให้บุตรเรียนในระดับสูงกว่าบิดาใน
เขตชนบท และบิดาที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองส่วนมากมุ่งหวังให้บุตรเรียนในระดับ
ประถมศึกษามากที่สุด อันดับรองลงมา คือ เรียนในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป

ในปีเดียวกัน เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง (2522 : 87) ทำการวิจัยเรื่อง
"อิทธิพลของสถานภาพทาง เศรษฐกิจ และสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของลูก" ผลการวิจัยสรุปได้ว่า บุคคลที่อยู่ในระดับรายได้และระดับการศึกษ-
ษาต่าง ๆ จะมีกิจกรรมส่งเสริมการศึกษาให้ลูกแตกต่างกัน และฐานะทางสังคม
และ เศรษฐกิจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของลูกมีระดับแตกต่างกันด้วย

ปีต่อมา ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร (2523 : 83-84) ได้ทำการวิจัย
ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจาก
บิดานักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และบิดานักเรียนโรงเรียนสาธิต
ผลการวิจัยด้านความมุ่งหวังในการศึกษา พบว่า กลุ่มบิดาที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจ
และสังคมอยู่ในระดับสูง จะมีแนวโน้มของความมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับ
ปริญญาตรีหรือสูงกว่าขึ้นไป สูงกว่าความมุ่งหวังของกลุ่มบิดาที่มีฐานะทาง เศรษฐ-
กิจและสังคมในระดับต่ำและ เมื่อพิจารณาตามสังกัดโรงเรียนแล้ว พบว่า บิดาของ
นักเรียนทั้ง 2 สังกัดส่วนใหญ่จะมีความมุ่งหวังให้บุตรจบการศึกษาระดับปริญญาตรี
หรือสูงกว่าขึ้นไป รองลงมาคือ ให้จบอาชีวศึกษา

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

โรเบิร์ต อาร์ ซีเยร์ (Robert R. Sears 1957:403) ได้ศึกษาทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนชาวอเมริกันในระดับชั้นกลางและชั้นต่ำ เกี่ยวกับความต้องการที่จะให้บุตรหลานของตนเข้าเรียนต่อ พบว่า ผู้ปกครองในระดับชั้นกลางต้องการให้บุตรหลานของตนได้มีโอกาสได้รับการศึกษาที่ดี มีความก้าวหน้าทางการศึกษาโดยจะกวาดขันในเรื่องการศึกษาเล่าเรียน เพื่อจะได้ให้บุตรหลานมีโอกาสเข้าเรียนถึงชั้นมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาของ เอฟ เอ็ม มาร์ติน และ เอ เอช ฮัลซีย์ (F.M. Martin and A.H. Halsey 1967:181-182) เกี่ยวกับความต้องการส่งเสริมการศึกษาของบุตรของผู้ปกครองนักเรียนชั้นประถม ในเขตตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองเฮิร์ตฟอร์ดไชร์ (Hertford Shire) พบว่า บิดามารดาที่มีอาชีพเป็นผู้ใช้แรงงานกว่า 4 ใน 5 หรือร้อยละ 82.7 มีความคิดที่จะให้บุตรของตนได้ศึกษาจนถึงชั้นมัธยมส่วนพวกคนงานที่มีฝีมือ และคนงานไร้ฝีมือ มีความคิดที่จะให้บุตรของตนได้ศึกษาจนถึงชั้นเดียวกันนี้ ร้อยละ 50.0 และ 35.3 ตามลำดับ และในพวกคนงานไร้ฝีมือนี้ร้อยละ 33.9 ไม่ได้คิดถึงการศึกษจนถึงชั้นมัธยมของบุตรเลย ส่วนพวกคนงานฝีมือและผู้ใช้แรงงานมีอัตราส่วนของผู้ที่ไม่ได้คิดเพียงร้อยละ 22.3 และ 7.7 ตามลำดับ

อาร์เทอร์ ที เจอร์ซิล (Arthur T. Jersild 1960:221-223) ชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงทัศนคติของผู้ปกครองในระดับสูงว่า มีความปรารถนาให้บุตรหลานเรียนจบชั้นมหาวิทยาลัยมากกว่าผู้ปกครองในระดับชั้นกลาง และชั้นต่ำ แต่เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการศึกษา และโรงเรียนซึ่งผู้ปกครองทั้ง 3 ระดับมีอยู่พบว่า ผู้ปกครองในระดับชั้นสูงและชั้นกลางมีมากกว่าผู้ปกครองในระดับชั้นต่ำ นอกจากนี้ผู้ปกครองนักเรียนในระดับแรกยังสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาของลูกและปัญหาของโรงเรียนได้ดีกว่าผู้ปกครองระดับต่ำ

จากการศึกษาของ ไอร์วิง ครุส (Irving Kreuss 1964 : 868) โดยการนำเอาเด็กกลุ่มที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับต่ำ

ไปเปรียบเทียบกับเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับปานกลางปรากฏว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มของครอบครัวที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางมีแนวโน้มที่จะรับการศึกษาต่อในระดับชั้นสูงมากกว่าเด็กของกลุ่มที่มีระดับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวระดับต่ำ

เจมส์ วี แชนนอน (James V. Shannon 1964:169-173) ได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนแถบชานเมืองกรุงเทพฯ พบว่า ผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำคือผู้ที่ไม่เคยได้รับการศึกษาในโรงเรียน และผู้ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษา ส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้บุตรได้เรียนหนังสือในชั้นสูง ๆ ถึงแม้ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะรู้สึกว่าการศึกษาคือสิ่งจำเป็นแก่บุตร แต่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็ไม่ต้องการให้บุตรเรียนต่อเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เกรน เอช เอลเดอร์ อีร์ (Glen H. Elder Jr. 1965 : 85) พบว่า การศึกษาของบิดามารดามีความสัมพันธ์ต่อการศึกษาของบุตร กล่าวคือ บิดามารดาที่มีการศึกษาในระดับสูง จะมีแนวโน้มต้องการให้บุตรได้รับการศึกษาในระดับสูงด้วย

จากการศึกษาของ วิลเลียม เอช ซีเวล และ ไวมอล พีชาห์ (William H. Sewell and Vimol P. Shah 1968 : 191-209) พบว่า ระดับการศึกษาของทั้งบิดามารดามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อการกระตือรือร้นในการศึกษาของบุตรกล่าวคือ ถ้าบิดามารดาได้รับการศึกษาดี จะมองเห็นความสำคัญของการศึกษา และสนับสนุนในการศึกษาต่อของบุตร หากบิดามารดาไม่มีการศึกษาค่ามักจะมีแนวโน้มที่จะเอาใจใส่ต่อการศึกษาของบุตรน้อยกว่า

นอกจากนี้ คริสโตเฟอร์ เจนคส์ (Christopher Jencks 1971: 71) ยังพบว่า จำนวนร้อยละของนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำที่ได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชน (Private University) มีน้อยกว่าพวกที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูง ในขณะที่จำนวนร้อยละของนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้สูงที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยหลักสูตรสี่ปีของรัฐ (Public 4-year Col-

lege) มีจำนวนน้อยกว่าพวกที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย ส่วนนักเรียนที่มา
จากครอบครัวที่มีรายได้อาจจะมีร้อยละที่ได้เรียนในมหาวิทยาลัยและวิทยา-
ลัยในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

โรเบิร์ต ดี สตอร์ม (Robert D. Storm 1969:164) ได้กล่าวไว้
ว่า บิดามารดามีอิทธิพลต่อการศึกษาของเด็กเป็นอันมาก การศึกษาเด็กที่ลาออก
จากโรงเรียน พบว่า บิดามารดาของเด็กประเภทนี้ไม่ส่งเสริมความก้าวหน้าใน
การศึกษาของบุตร ไม่สนใจว่าบุตรจะเรียนหรือลาออก ตรงกันข้ามกับครอบครัว
ของเด็กชั้นกลางที่บิดามารดาของเด็กต่างก็ยืนยันหนักแน่นที่จะให้บุตรเรียนต่อใน
ชั้นสูง ๆ ต่อไป และให้การส่งเสริมการศึกษาของบุตรเป็นอย่างดี

มิเชล อี ออสบอร์น (Michael E. Osborn 1971 : 163-167)
ได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาของบิดามารดากับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนทัศนคติ ความคาดหวัง และความมุ่งหวังทางการศึกษาของนักเรียน
โดยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมปีสุดท้าย ในโรงเรียนมัธยมของรัฐ-
บาลในมลรัฐโอไฮโอจำนวน 398 คน ส่วนหนึ่งของการวิจัย พบว่า กลุ่มที่มีความ
คาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนในระดับตั้งแต่ปริญญาตรีถึงสูงกว่าปริญญาตรีที่มี
จำนวนน้อยที่สุด ได้แก่ กลุ่มที่บิดาและมารดามีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ

ในปี พ.ศ. 2515 ราล์ฟ โทมัส เนลเซน (Ralph Thomas
Nelsen 1972:1986-A) ได้ทำการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางสังคมและ
เศรษฐกิจต่ำจะมีความสามารถทางวิชาการน้อยกว่านักเรียนที่มีฐานะทางสังคม
และเศรษฐกิจระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักเรียนที่มีฐานะทางสังคมและ
เศรษฐกิจต่ำจะมีปัญหาทางการเรียนมาก และมีความจำกัดในการศึกษาในอนาคต
มากกว่าผู้ที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจระดับสูง

ในปี พ.ศ. 2521 เมลวิลล์ ฟริชเบิร์ก (Melville Friehberg
1979:3932-3933 A) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของบิดามารดาชาว
อเมริกัน และอังกฤษที่มีต่อการศึกษาของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า มารดาชาว

อังกฤษมีความคาดหวังให้บุตรของตนเข้าศึกษาทางวิชาชีพเทคนิคมากกว่าที่จะให้เข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย คิดเป็นจำนวนสูงกว่ามารดาชาวอเมริกัน และยังพบอีกว่าระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในการประกอบอาชีพของนักเรียนอีกด้วย

นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2523 มิเชล ไรแลนด์ วาเลนไทน์ (Michael Ryland Valentine 1981:3786-3787 A) ยังได้ทำการวิจัยพบว่า ภูมิหลังของครอบครัว และทัศนคติของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางวิชาการของนักเรียนและผู้ปกครองจะเป็นผู้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปของนักเรียนด้วย

จากเอกสารและผลงานวิจัยที่ได้กล่าวในตอนที่ 3 ชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองที่มีระดับฐานะทางสังคมและ เศรษฐกิจแตกต่างกัน จะมีความคิดเห็นต่อการศึกษาดังกันกลุ่มฐานะทางสังคมและ เศรษฐกิจสูงส่วนใหญ่เห็นความสำคัญของการศึกษา และมีความต้องการที่จะให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาในระดับสูง รวมทั้งให้การสนับสนุนบุตรหลานให้ได้รับการศึกษาอย่างดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่กลุ่มฐานะทางสังคมและ เศรษฐกิจต่ำมักจะมองข้ามความสำคัญของการศึกษาไป เนื่องจากมีความจำเป็นต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ดำรงชีวิตอยู่รอด และแม้จะเห็นความสำคัญของการศึกษาแต่คนกลุ่มนี้ ก็ไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ดูแลการศึกษาของบุตรหลานของตน และไม่ได้สนับสนุนให้บุตรหลานได้รับการศึกษาเท่าใดนัก และโดยที่การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะทำให้บุคคลมีชีวิตที่มีคุณภาพ และผู้ปกครองก็เป็นผู้มีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการศึกษาของนักเรียน ดังนั้นความคิดเห็น ความต้องการ และความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการศึกษา จะมีอิทธิพลต่อการศึกษานักเรียนอันจะส่งผลกระทบต่อถึงแนวทางในการดำรงชีวิตของเขาด้วย กล่าวคือ ถ้าผู้ปกครองเห็นความสำคัญและส่งเสริมให้บุตรหลานมีโอกาสได้รับการศึกษาที่ดี เหมาะสม ก็ย่อมมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ในลักษณะของการศึกษาสำรวจ (Survey Study) ศึกษาทัศนคติของผู้ปกครอง และของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี โดยมี ขั้นตอนและวิธีการวิจัยต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม คือ ผู้ปกครอง และนักเรียนชายและหญิงจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์ โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์ ภาคบ้าย โรงเรียนพณิชยการนนทบุรี โรงเรียนพงษ์สวัสดิ์พณิชยการ และโรงเรียนไทยสุริยะนนทบุรี โดยมีจำนวนประชากรที่เป็นผู้ปกครอง 300 คน และประชากรที่เป็นนักเรียนชายและหญิง 2,500 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 2,800 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม ได้มาจากการสุ่มโดยคิดเป็นร้อยละ 100 ของจำนวนประชากรที่เป็นผู้ปกครอง 300 คน และร้อยละ 83.8 ของจำนวนประชากรที่เป็นนักเรียนชายและหญิง 2,500 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2,395 คน

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองของนักเรียนและนักเรียนจําแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	ประชากร ผู้ปกครอง	กลุ่มตัวอย่าง ผู้ปกครอง	ประชากร นักเรียน	กลุ่มตัวอย่าง นักเรียน
1. โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์	100	100	1,100	1,025
2. โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์ ภาคบ้าย	75	75	350	300
3. โรงเรียนพัฒนวิชาการนนทบุรี	50	50	350	278
4. โรงเรียนพหุศาสตร์พัฒนวิชาการ	45	45	350	272
5. โรงเรียนไทยสุริยะนนทบุรี	30	30	350	220
รวม	300	300	2,500	2,095

รวมกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 2,395 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคตินั้น ผู้ทำการวิจัยส่วนมากนิยมใช้ทั้งแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ แม้ว่า การสัมภาษณ์จะเป็นวิธีที่ดี แต่เนื่องจากว่าการสัมภาษณ์เป็นงานที่ยุ่งยากซับซ้อนต้องใช้เวลา และคำถามบางข้อผู้ตอบบางคนอาจไม่กล้าบอกความจริง และเนื่องจากการวิจัยนี้มีเวลาจำกัดมาก และจำนวนประชากรมีจำนวนมาก และอยู่กันกระจัดกระจาย ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการออกแบบสอบถามสำหรับการวิจัยเรื่องนี้ ทั้งนี้เพราะแบบสอบถามมีคุณลักษณะส่วนที่ดีดังนี้

1. สามารถใช้กับประชากรจำนวนมาก ๆ ได้
2. สามารถคลุมเนื้อความที่ผู้วิจัยต้องการทราบได้เกือบทั้งหมด
3. ให้ความรวดเร็วและสะดวกในการทดสอบ

4. ผู้ตอบรู้สึกสะท้อใจในการตอบความจริง เพราะผู้วิจัยไม่สามารถทราบชื่อตน

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยนี้ มีทั้งแบบเลือกตอบ (multiple choice) และแบบอัตราการประมาณค่า (rating scale) และนอกจากนั้นก็มีความบางข้อที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเพิ่มเติมความคิดเห็นของตนได้อย่างเสรีด้วย

วิธีสร้างแบบสอบถาม

การสร้างแบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครองนักเรียนชุดหนึ่ง และนักเรียนอีกชุดหนึ่ง ในการสร้างแบบสอบถามแต่ละชุดได้ดำเนินการสร้างดังนี้

แบบสอบถามของผู้ปกครอง

1. ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ปกครองของนักเรียนกรุงเทพมหานครเทคนิคคนที่ 5 คน เกี่ยวกับการปกครอง การสอน การร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนของนักเรียน การปกครองดูแลนักเรียนที่บ้าน ตลอดจนถึงค่าใช้จ่ายในโรงเรียน

2. สร้างแบบสอบถามตามเนื้อหาที่ได้จากการสัมภาษณ์ ดังนี้

2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความประพฤติกและการปกครองของโรงเรียนที่มีต่อนักเรียน

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเรียน

2.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ ที่ให้นักเรียนเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

แบบสอบถามของผู้ปกครองทั้งหมดเป็นแบบเลือกตอบ (multiple choice)

แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนกรุงเทพมหานครเทคนิคคนที่ทั้งชายและหญิง รอบเข้า 10 คน เขียนเรียงความเรื่อง "ความรู้สึกของข้าพเจ้าเกี่ยวกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน" ประมาณคนละไม่เกิน 2 หน้า กระดาษพลัสกับ

2. อ่านและวิเคราะห์เรียงความของนักเรียน แล้วแยกประเภทการบริหารของโรงเรียนออก ดังนี้

2.1 งานด้านการปกครองของโรงเรียน

2.2 งานด้านการเรียนการสอน

2.3 งานด้านบริการของโรงเรียน

3. สร้างแบบสอบถามตามเนื้อหาที่แยกประเภทไว้ และให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้คือ

3.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับ การบริหาร การปกครองและวิชาการของโรงเรียน คำถามเป็นแบบให้เลือกตอบ (multiple - choice) และมีคำถามที่เปิดท้ายบางข้อเพื่อให้โอกาสแสดงความคิดเห็นโดยเสรี

3.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปกครองของอาจารย์เป็นแบบ rating scale

เมื่อสร้างแบบสอบถามทั้ง 2 ชุดเสร็จแล้วผู้วิจัยได้นำชุดของผู้ปกครองไปใช้กับผู้ปกครองของนักเรียน 5 คน ที่ได้มาติดต่อกับทางโรงเรียนกรุงเทพมหานครในขณะนั้น และชุดของนักเรียนได้นำไปใช้กับนักเรียนทั้งชายและหญิงรอบค่า 20 คน เพื่อทราบถึงข้อบกพร่อง และเมื่อแก้ไขแล้วจึงนำมาพิมพ์เพื่อดำเนินการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ โดยขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนและอาจารย์ใหญ่จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรีทั้ง 5 โรงเรียน ให้ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับผู้ปกครองนักเรียนและนักเรียน และผู้วิจัยได้นัดวันและเวลาเพื่อมารับแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง ซึ่งผลปรากฏว่าผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งหมดเป็นจำนวน 2,395 ชุด หรือคิดเป็นร้อยละ 83.8 ของแบบสอบถามทั้งหมด รายละเอียดต่างๆ ได้จากตารางที่ 1

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

1) นำคำตอบของแบบสอบถามสำหรับนักเรียน และสำหรับผู้ปกครอง ที่เป็นแบบ multiple choice และคำถามที่เปิดท้ายมาเข้าตารางและเสนอเป็นร้อยละ สำหรับแบบสอบถามนักเรียนนั้นได้แยกประชากรออกตามแผนกและเพศ ส่วนแบบสอบถามสำหรับผู้ปกครอง ไม่ได้แยกบิตามารดา

2) นำคำตอบของแบบสอบถามนักเรียน ที่เป็นแบบอัตรการประมาณค่า (rating scale) มาเข้าตารางคิดเป็นร้อยละและเปรียบเทียบความเห็นของนักเรียนทั้งสองเพศตามระเบียบวิธีสถิติ โดยการทดสอบ χ^2 (chi-square) ดังนี้

2.1 ตั้งสมมติฐาน

2.2 หาค่า χ^2 จากสูตร $\chi^2 = \sum \frac{(f_o - f_e)^2}{f_e}$

2.3 หาชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

$$d.f. = (c - 1) (r - 1)$$

c = ทางสดมภ์ (column), r = ทางแถว (row)

2.4 จำนวนคำตอบที่คาดว่านักเรียนทั้งชายหญิงควรจะตอบ (expected frequency) หาโดยการเทียบบัญญัติไตรยางค์ จากตัวเลขในตาราง เช่น

เพศ	ชอบมากที่สุด	ชอบมาก	ชอบปานกลาง	เฉย ๆ	ไม่ชอบ	รวม
ชาย	227	191	334	248	39	1,039
หญิง	209	183	379	186	17	974
รวม	436	374	713	434	56	2,013

จากผลรวม 2,013 คน มีจำนวนนักเรียนชายหญิงตอบว่าชอบมากที่สุด = 436 คน

จากผลรวม 1,039 คน มีจำนวนนักเรียนชายที่คาดว่าตอบว่าชอบมากที่สุด

$$= \frac{436 \times 1,039}{2,013} = 225.04 \text{ คน}$$

หมายความว่า จำนวนคำตอบที่คาดว่านักเรียนชายจะตอบว่า ชอบมากที่สุด คือ 225.04 คน และหาค่าอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

2.5 ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ ร้อยละ 5

3. เสนอผลของข้อมูลเป็นตาราง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับเรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนนทบุรี" โดยผู้วิจัย ได้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้ปกครองในด้านการบริหาร การปกครอง และวิชาการของโรงเรียนดังกล่าวไว้ในตารางที่ 2 - 15 ส่วนการวิเคราะห์ ข้อมูลจากนักเรียนได้แสดงไว้ในตารางที่ 16 - 34 ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยใช้ค่าทดสอบของผู้ปกครอง และนักเรียนเป็นร้อยละ และหาค่าไคสแควร์ (chi-square) ตามลำดับ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้ปกครอง

ตารางที่ 2 แสดงสภาพทั่วไปของผู้ปกครอง จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา ศาสนา รายได้ และสถานภาพต่อผู้เรียน

สถานภาพของผู้ปกครอง		ความถี่	ร้อยละ
เพศ	ชาย	198	66
	หญิง	102	34
อายุ	21-30 ปี	9	3
	33-40 ปี	102	34
	41-50 ปี	144	48

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สถานภาพของผู้ปกครอง	ความถี่	ร้อยละ
51-60 ปี	42	14
60 ปีขึ้นไป	3	1
ระดับการศึกษา		
ไม่จบ ป.4	9	3
จบ ป.4 - ป.8	15	5
จบ ม.1 - ม.3 หรือเทียบเท่า	222	74
จบ ม.4 - ม.6 หรือเทียบเท่า	30	10
จบระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า	18	6
จบระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	6	2
อื่น ๆ	-	-
ศาสนา		
พุทธ	291	97
คริสต์	3	1
อิสลาม	6	2
อื่น ๆ	-	-
อาชีพ		
รับราชการ	81	27
รัฐวิสาหกิจ	48	16
ค้าขาย	129	43
อื่น ๆ	42	14
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 3,000 บาท	51	17
ระหว่าง 3,000 - 5,000 บาท	120	40
ระหว่าง 5,001 - 7,000 บาท	81	27
ระหว่าง 7,001 - 9,000 บาท	42	14

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สถานภาพของผู้ปกครอง	ความถี่	ร้อยละ
ระหว่าง 9,001 - 10,000 บาท	6	2
สูงกว่า 10,001 บาท	-	-
มีสถานภาพต่อผู้เรียน		
บิดา	183	61
มารดา	81	27
ญาติ	36	12

จากตารางที่ 2 พบว่าสภาพทั่วไปของผู้ปกครองที่ให้บุตรหลานของตน เข้าศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนนทบุรี ปรากฏดังนี้ ผู้ปกครองส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 66 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 97 อายุ 41-50 ปี ร้อยละ 48 และอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 34 ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็น บิดา ร้อยละ 61 จบการศึกษาระดับชั้น ม.1-ม.3.หรือเทียบเท่า ร้อยละ 74 และส่วนน้อยที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่ามีเพียง ร้อยละ 2 ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย ร้อยละ 43 และรับราชการเป็นอันดับรองลงมา ร้อยละ 27 ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 57 และมีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท แต่ไม่เกิน 7,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 27 ผู้ปกครองส่วนน้อยมีรายได้สูงกว่า 7,000 บาท แต่ไม่เกิน 9,000 บาทต่อเดือน มีเพียงร้อยละ 14 และสูงกว่า 9,000 บาทต่อเดือนมีเพียง ร้อยละ 2

ตารางที่ 3 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองที่ให้บุตรหลานเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

เหตุผล	ผู้ปกครอง	(N=300)
	$\bar{X}$	S.D.
สะดวกแก่การไปมาของนักเรียน	4.01	0.90
เชื่อว่ามีจัดการศึกษาที่ได้มาตรฐาน	3.77	1.10
มีครูอาจารย์ที่สอนดีและมีความรับผิดชอบ	3.97	1.27
ชื่อเสียงที่ดีของโรงเรียน	3.60	1.27
เมื่อสำเร็จออกไปแล้วสามารถทำงานได้ทันที	4.12	1.12
อื่น ๆ	2.81	1.26
รวม	3.53	0.52

จากตารางที่ 3 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่ให้บุตรหลานเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมเป็นเหตุผลระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าเหตุผลที่มีระดับความสำคัญมากคือ ข้อที่ว่าเมื่อสำเร็จออกไปแล้วสามารถทำงานได้ทันที ($\bar{X} = 4.12$, S.D. = 1.12) ข้อที่ว่าสะดวกแก่การไปมาของนักเรียน ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 0.90) ข้อที่ว่าครูอาจารย์ที่สอนดีและมีความรับผิดชอบ ($\bar{X} = 3.97$, S.D. = 1.27) ข้อที่ว่าชื่อเสียงที่ดีของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 1.27) เหตุผลสำคัญอันดับสุดท้ายคือ นักเรียนสอบเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษารัฐบาลไม่ได้ หรือนักเรียนสมัครเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเอง ($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 1.26)

ตารางที่ 4 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการอบรมนักเรียนของโรงเรียนทางด้านนิสัย จิตใจ และความประพฤติ

ประเภทความคิดเห็น	ผู้ปกครอง $\bar{X}$	(N=300) S.D.
ได้ผลดีที่สุดเกินความคาดหมาย	2.23	1.28
ได้ผลดีเป็นที่พอใจ	3.50	1.14
ได้ผลบ้างเหมือนกัน	3.03	1.22
ได้ผลน้อยมากจนแทบไม่รู้สีก	1.75	1.06
รวม	2.89	0.60

จากตารางที่ 4 พบว่า ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการอบรมนักเรียนของโรงเรียนทางด้านนิสัย จิตใจ และความประพฤติ เพื่อพิจารณาโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.89$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่าความคิดเห็นของผู้ปกครองในเรื่องดังกล่าวข้างต้น ได้ผลดีเป็นที่พอใจมีระดับความสำคัญมาก ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 1.14) อันดับสุดท้ายคือความคิดเห็นที่ว่าได้ผลน้อยมากจนแทบไม่รู้สีก ($\bar{X} = 1.75$, S.D. = 1.06)

ตารางที่ 5 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองที่เกี่ยวกับการดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์ทางด้านวิชาการและความประพฤติของนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	ผู้ปกครอง	(N=300)
	$\bar{X}$	S.D.
ดีที่สุดทุกคน	2.11	1.26
ดีมากบางคน	2.46	1.35
ค่อนข้างดีเป็นส่วนใหญ่	4.17	1.09
น้อยกว่าที่คาดหมาย	1.12	1.06
รวม	3.90	0.62

จากตารางที่ 5 พบว่าความเห็นของผู้ปกครองที่เกี่ยวกับการดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์ทางด้านวิชาการและความประพฤติของนักเรียน เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า ความเห็นของผู้ปกครองค่อนข้างดีเป็นส่วนใหญ่มิ่ระดับความสำคัญมาก ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 1.09) ดีมากบางคนและดีที่สุดทุกคนอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.46$, S.D. = 1.35, $\bar{X} = 2.11$, S.D. = 1.26) อันดับสุดท้ายคือ ความคิดเห็นที่น้อยกว่าที่คาดหมาย ($\bar{X} = 1.12$, S.D. = 1.06)

ตารางที่ 6 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับค่าใช้จ่าย สำหรับการศึกษ
ของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มากเกินไป	25	8.36
มากกว่าสถานที่ศึกษาแห่งอื่น	40	13.48
เท่า ๆ กับสถานที่ศึกษาแห่งอื่น	200	66.63
น้อยกว่าสถานที่ศึกษาแห่งอื่น	35	11.53
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 66.63 มีความเห็นว่า ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนั้นเท่า ๆ กับสถานที่ศึกษาแห่งอื่น ๆ จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.36 มีความเห็นว่า ค่าใจ่ายนั้นมากเกินไป

ตารางที่ 7 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนวิชาพื้นฐานต่าง ๆ
ของนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ดีขึ้นกว่าเดิมมาก	93	30.88
ดีขึ้นบ้าง	167	55.58
เหมือนเดิม	34	11.52
ไม่ดีขึ้นเท่าเดิม	6	2.02
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด 55.58 มีความเห็นว่าการศึกษาพื้นฐานต่าง ๆ ของนักเรียนดีขึ้นบ้าง จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.02 มีความเห็นว่าไม่ดีขึ้นเท่าเดิม

ตารางที่ 8 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการเรียนวิชาชีพต่าง ๆ ของเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ดีขึ้นกว่าเดิมมาก	82	27.43
ดีขึ้นบ้าง	171	57.13
เหมือนเดิม	37	12.23
ไม่ดีขึ้นเท่าเดิม	10	3.21
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 57.13 มีความเห็นว่าเรียนวิชาชีพต่าง ๆ ของนักเรียนดีขึ้นบ้าง จำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 3.21 มีความเห็นว่าไม่ดีขึ้นเท่าเดิม

ตารางที่ 9 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับความเอาใจใส่ในการเรียน
ของนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มากขึ้นกว่าเดิม	190	63.42
มากเหมือนกัน	55	18.41
เท่าเดิม	46	15.20
น้อยลง	9	2.97
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 63.42 มีความเห็นว่า ความเอาใจใส่ในการเรียนของนักเรียนในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนั้นมีมากกว่าเดิมจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.97 มีความเห็นว่านักเรียนมีความเอาใจใส่ในการเรียนน้อยลง

ตารางที่ 10 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการใช้ความคิดในด้านการเรียนของนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มากขึ้นกว่าเดิม	146	48.70
มากเหมือนกัน	87	28.98
เท่าเดิม	39	13.06
น้อยลง	28	9.26
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 48.70 มีความเห็นว่า การใช้ความคิดในด้านการเรียนของนักเรียนในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนั้นมีมากขึ้นกว่าเดิม จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 9.26 มีความเห็นว่านักเรียนใช้ความคิดในด้านการเรียนน้อยลง

ตารางที่ 11 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เมื่อบุตรหลานสำเร็จการศึกษาจาก
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแล้ว

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ศึกษาต่อในชั้นที่สูงกว่า	15	5.07
ไม่ศึกษาต่อ เพราะจะให้ทำงานประกอบอาชีพ	145	48.37
ไม่ศึกษาต่อ เพราะจะให้กลับไปช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ	140	46.56
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุดร้อยละ 48.37 มีความเห็นว่า การที่ให้นักเรียนเข้ามาศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนั้น เพราะต้องการให้บุตรหลานของตนทำงานประกอบอาชีพได้ทันทีเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 5.07 มีความเห็นว่าต้องการที่จะให้บุตรหลานของตนศึกษาต่อในชั้นที่สูงกว่า

ตารางที่ 12 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มีความรู้กว้างขวางขึ้น	282	93.94
มีความรู้เท่าเดิม	7	2.26
เสียเวลาเรียน	5	1.78
สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย	6	2.02
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 93.94 มีความเห็นว่า ประโยชน์ของกิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียนจะช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกกว้างขวางขึ้น จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.78 มีความเห็นว่าเป็นการเสียเวลาเรียน

ตารางที่ 13 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครอง เกี่ยวกับการที่ผู้ปกครองต้องช่วยทำงานส่วนตัวให้บุตรหลานในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
มากขึ้นกว่าเดิม	22	7.24
มากเหมือนกัน	28	9.28
เท่าเดิม	160	53.32
น้อยลง	90	30.18
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 53.32 มีความเห็นว่า ผู้ปกครองต้องช่วยนักเรียนทำงานส่วนตัวเท่าเดิม จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 7.24 มีความเห็นว่าต้องช่วยนักเรียนทำงานส่วนตัวมากขึ้นกว่าเดิม

ตารางที่ 14 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อวิชาพื้นฐานต่าง ๆ ที่บุตรหลาน
ได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ดีมาก	97	32.51
ดี	163	54.27
พอใช้	30	10.04
ต้องแก้ไขปรับปรุง	10	3.18
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 54.27 มีความเห็นว่าวิชาพื้นฐานต่าง ๆ ที่บุตรหลานของตนได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้นดี จำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.18 มีความเห็นว่าต้องแก้ไขปรับปรุง

ตารางที่ 15 แสดงความคิดเห็นของผู้ปกครองต่อวิชาชีพต่าง ๆ ที่บุตรหลานได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	ร้อยละ
ดีมาก	71	23.74
ดี	175	58.31
พอใช้	46	15.38
ต้องแก้ไขปรับปรุง	8	2.57
รวม	300	100.00

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองจำนวนมากที่สุด ร้อยละ มีความเห็นว่าวิชาชีพต่าง ๆ ที่บุตรหลานของตนได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนชั้นดี จำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 2.57 มีความเห็นว่าต้องแก้ไขปรับปรุง

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามของนักเรียน

ตารางที่ 16 แสดงวิธีการปกครองของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนตามความคิดเห็นของนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ	รวม	
	หญิง	ชาย		จำนวน	ร้อยละ
แบบบอกให้ทำตาม	233	207	18.46	440	21.00
แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ผู้ใหญ่	194	231	22.30	425	20.29
แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคน	191	223	20.85	414	19.76
แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคน และกรรมการนักเรียน	364	371	35.89	735	35.08
แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคน และนักเรียนทุกคน	113	145	13.28	258	12.32

จากตารางที่ 16 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 35.08 มีความเห็นว่า การปกครองของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นแบบความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคนและกรรมการนักเรียน นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 12.32 มีความเห็นว่า การปกครองของโรงเรียนแบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคนและนักเรียนทุกคน

ตารางที่ 17 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการบริหารโรงเรียนที่แยก
ออกเป็นฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ และฝ่ายปกครอง

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ปกครองดูแลนักเรียนได้ทั่วถึง	332	304	636	30.36
ให้ความรู้แก่นักเรียนได้ทั่วถึง	152	182	334	15.94
ให้ความสะดวกแก่นักเรียนได้ทั่วถึง	169	169	338	16.13
ให้สิทธิแก่นักเรียนเท่าเทียมกัน	21	31	52	2.48
ทั้ง 4 ข้อรวม	499	567	1,066	50.88

จากตารางที่ 17 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 50.88 มีความเห็นว่า การบริหารโรงเรียนที่แยกออกเป็น ฝ่ายวิชาการ ฝ่าย-
ธุรการ และฝ่ายปกครองนี้ทำให้การปกครองดูแลการให้ความรู้ การให้ความ
สะดวก และการให้สิทธิแก่นักเรียนได้ทั่วถึง นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ
2.48 มีความเห็นว่าการบริหารโรงเรียนแบบนี้ เป็นการให้สิทธิแก่นักเรียนเท่า-
เทียมกัน

ตารางที่ 18 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้มี
อาจารย์ดูแลเวรทั่วไ

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย		
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความ ประพฤติดีขึ้น	479	531	1010	48.21
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความ ประพฤติดีขึ้นบ้าง	350	299	649	30.98
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความ ประพฤติดีเหมือนเดิม	142	207	349	16.66
ต้องฝ่าฝืนและประพฤติชั่วดกกับระเบียบ ข้อบังคับ	21	56	77	3.67

จากตารางที่ 18 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 48.12 มีความเห็นว่า การที่โรงเรียนจัดให้มีอาจารย์ดูแลเวรทั่วไ ทำให้ นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และมีความประพฤติดีขึ้น นัก-เรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.67 มีความเห็นว่าการจัดแบบนี้ทำให้นักเรียน ต้องฝ่าฝืนและประพฤติชั่วดกกับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

ตารางที่ 19 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดแบ่งนักเรียนออกเป็น คณะสีและมีอาจารย์แม่สีกับอาจารย์ผู้ช่วยครูแฉอย่างใกล้ชิด

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย		
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความประพฤติดี	313	389	702	33.51
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความประพฤติดีบ้าง	239	193	432	20.62
ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและมีความประพฤติเหมือนเดิม	333	359	692	33.03
ต้องฝ่าฝืนและประพฤติตัวขัดกับระเบียบข้อบังคับ	15	22	37	1.31

จากตารางที่ 19 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 33.51 มีความเห็นว่าที่โรงเรียนจัดแบ่งนักเรียนออกเป็น คณะสี และมีอาจารย์แม่สีกับอาจารย์ผู้ช่วยครูแฉอย่างใกล้ชิด ทำให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และมีความประพฤติดี

ตารางที่ 20 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้อา-
จารย์สอนตามวิชาที่ถนัด

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
เข้าใจในวิชานั้นดี	721	770	1491	71.17
ชอบวิชานั้น	155	151	306	14.61
สนใจในวิชานั้น	219	246	465	22.19
มีความตั้งใจเรียนมากขึ้น	450	374	824	39.32

จากตารางที่ 20 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 71.17 มีความเห็นว่า การที่โรงเรียนจัดให้อาจารย์สอนตามวิชาที่ถนัด ทำให้นักเรียนเข้าใจวิชานั้นดี นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 14.61 มีความเห็นว่า การที่จัดอาจารย์สอนแบบนี้ทำให้นักเรียนชอบวิชานั้น

ตารางที่ 21 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนจัดให้อา-
จารย์หัวหน้าแผนกวิชาพูดสรุปและนักเรียนเกี่ยวกับวิชาที่เรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน		รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ปีละ 1 ครั้ง	130	140	270	12.89
ปีละ 2 ครั้ง	184	176	351	16.75
เทอมละ 1 ครั้ง	631	654	1285	61.34
ไม่จำเป็นต้องพูดสรุปเพราะเรียนมาแล้ว	21	39	60	2.86
จะพูดหรือไม่พูดมีค่าเท่ากัน	34	88	122	5.82

จากตารางที่ 21 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 61.34 มีความเห็นว่า การที่โรงเรียนจัดให้หัวหน้าวิชาพูดสรุปและนักเรียนเกี่ยวกับวิชาที่เรียนควรเป็นเทอมละ 1 ครั้ง นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.86 มีความเห็นว่าไม่จำเป็นต้องสรุปเพราะเรียนมาแล้ว

ตารางที่ 22 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนพำนักเรียน
ไปศึกษานอกสถานที่

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาการกว้างขวาง ขึ้น	806	831	1637	78.14
ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาการเพิ่มขึ้น เล็กน้อย	166	196	362	17.28
ทำให้มีความรู้ทางด้านวิชาการเท่าเดิม	39	22	61	2.91
เป็นการเสียเวลาเรียน	17	50	67	3.20

จากตารางที่ 22 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 78.14 มีความเห็นว่า การที่โรงเรียนพำนักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาการกว้างขวางขึ้น จำนวนนักเรียนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.91 มีความเห็นว่า การพำนักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ทำให้มีความรู้ทางด้านวิชาการเท่าเดิม

ตารางที่ 23 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการที่โรงเรียนตั้งชมรมต่าง ๆ ขึ้น เช่น ชมรมไฟฟ้า ชมรมศิลปศึกษา และชมรมอิเล็กทรอนิกส์

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความกว้างขวางมากขึ้นในวิชานั้น ๆ	510	589	1099	52.46
เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นในวิชานั้น ๆ	397	410	807	38.52
เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ในวิชานั้น ๆ เท่าเดิม	51	42	93	4.40
เป็นการเสียเวลาเรียน	18	33	51	2.44

จากตารางที่ 23 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 52.46 มีความเห็นว่า การที่โรงเรียนตั้งชมรมต่าง ๆ ขึ้น เป็นต้นว่า เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางมากขึ้นในวิชานั้น ๆ จำนวนนักเรียนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.44 มีความเห็นว่า การตั้งชมรมเหล่านี้เป็นการเสียเวลาเรียน

ตารางที่ 24 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการแสดงนิทรรศการทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ศิลปะของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ควรให้โอกาสนักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมด้วย	630	620	1250	59.66
ควรให้นักเรียนแต่ละห้องส่งผู้แทนไปร่วมด้วยอย่างน้อยห้องละ 1 คน	278	238	516	24.63
ควรให้แต่นักเรียนที่เก่งในด้านวิชาเหล่านี้เท่านั้นมีส่วนร่วมด้วย	57	102	159	7.59
นักเรียนส่วนมากไม่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจ	75	123	198	3.45

จากตารางที่ 24 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 59.66 มีความเห็นว่า การแสดงนิทรรศการทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ ศิลปะของโรงเรียน ควรให้โอกาสนักเรียนทุกคนเข้าร่วมด้วย นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 7.58 มีความเห็นว่าการแสดงนิทรรศการเหล่านี้ควรให้แต่นักเรียนที่เก่งในด้านวิชาเหล่านี้เท่านั้นมีส่วนร่วมด้วย

ตารางที่ 25 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับงานด้านธุรกิจ เป็นต้นว่า การจัดการแข่งขันกีฬาที่โรงเรียนอื่นหรือการติดต่อสถานที่ต่าง ๆ เพื่อไปศึกษานอกสถานที่

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย		
ควรให้นักเรียนทั่วไปมีโอกาสจัดการให้มากที่สุดเพื่อเป็นประสบการณ์	299	224	523	24.96
ควรให้นักเรียนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการบ้างเพื่อเป็นประสบการณ์	558	488	1156	55.18
ควรให้นักเรียนทั่วไปร่วมจัดการบ้างเล็กน้อย	105	110	215	10.28
ไม่ควรให้นักเรียนร่วมด้วยเพราะเสียเวลาเรียน	42	39	81	3.87
ไม่ควรให้นักเรียนอื่น ๆ ร่วมด้วยเพราะมีการรบกวนนักเรียนปฏิบัติงานอยู่แล้ว	122	60	182	8.69

จากตารางที่ 25 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 55.18 มีความเห็นว่างานด้านธุรกิจ เป็นต้นว่าการจัดการแข่งขันกีฬาที่โรงเรียนอื่น หรือการติดต่อสถานที่ต่าง ๆ เพื่อไปศึกษานอกสถานที่ ควรให้นักเรียนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการบ้างเพื่อเป็นประสบการณ์ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.87 มีความเห็นว่างานด้านธุรกิจนี้ไม่ควรให้นักเรียนร่วมด้วย เพราะเสียเวลาเรียน

ตารางที่ 26 แสดงความคิดเห็นนักเรียนเกี่ยวกับคุณสมบัติของนักเรียนที่จะได้รับ

เลือกเป็นกรรมการนักเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
เป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติดีและ มีความรับผิดชอบในการทำงาน	834	745	1579	75.37
เป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติดี	17	29	46	2.19
เป็นคนเรียนเก่ง	20	12	32	1.53
เป็นคนมีความประพฤติดี	85	78	163	7.78

จากตารางที่ 26 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 5.37 มีความเห็นว่า คุณสมบัติของนักเรียนที่ควรจะได้รับเลือกเป็นกรรมการนักเรียน ควรเป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติดี และมีความรับผิดชอบในการทำงาน นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.53 มีความเห็นว่า คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับเลือกเป็นกรรมการนักเรียน ควรจะเป็นคนเรียนเก่ง

ตารางที่ 27 แสดงทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับการกีฬาที่จัดให้มีขึ้นระหว่างสัปดาห์ภายในโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย		
มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ และสามัคคีกัน	797	669	1466	69.98
มีความรับผิดชอบ รู้จักจัดการงาน	558	398	956	45.63
หาวิธีเอาชนะ คู่ต่อสู้จนไม่คำนึงถึงสุขภาพของตน และ เรื่องอื่น	36	59	95	4.53
ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น	54	89	143	6.82

จากตารางที่ 27 นักเรียนทั้งชายและหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 69.98 มีความเห็นว่า การกีฬาที่จัดให้มีขึ้นระหว่างสัปดาห์ภายในโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ และสามัคคีกัน นักเรียนจำนวนน้อยที่สุดร้อยละ 4.53 มีความเห็นว่าการกีฬาที่จัดให้มีขึ้นระหว่างสัปดาห์นี้ ทำให้นักเรียนหาวิธีเอาชนะคู่ต่อสู้จนไม่คำนึงถึงสุขภาพของตนและ เรื่องอื่น

ตารางที่ 28 แสดงทัศนคติของนักเรียนเกี่ยวกับความสะอาดของพื้น โต๊ะ และ ม้านั่งในโรงอาหารของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย	จำนวน	
สะอาดมาก	30	17	47	2.24
สะอาดดีแล้ว	38	94	132	8.78
ยังไม่ค่อยสะอาดนัก	593	449	1042	49.74
ยังไม่ค่อยสะอาดนัก	419	259	678	32.35
สกปรก	41	57	98	4.68

จากตารางที่ 28 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 49.74 มีความเห็นว่า พื้น โต๊ะ และม้านั่งในโรงอาหารของโรงเรียนสะอาดพอใช้ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.24 มีความเห็นว่า พื้น โต๊ะ และม้านั่งในโรงอาหารสะอาดมาก

ตารางที่ 29 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับอาหาร และภาชนะที่ใช้
จำนวนอาหารในโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
สะอาดมาก	18	13	31	1.48
สะอาดดีแล้ว	87	67	154	7.35
ยังไม่ค่อยสะอาดนัก	604	419	1095	52.27
ยังไม่ค่อยสะอาดนัก	460	275	735	35.08
สกปรก	31	48	79	3.77

จากตารางที่ 29 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 52.27 มีความเห็นว่า อาหารและภาชนะที่ใช้จำหน่ายอาหารในโรงเรียนสะอาดพอใช้ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.48 มีความเห็นว่าอาหารและภาชนะที่ใช้จำหน่ายอาหารสะอาดมาก

ตารางที่ 30 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการปรับปรุงห้องพยาบาล
ของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ควรมีแพทย์ประจำโรงเรียนอย่างน้อย				
1 คน	301	325	626	29.88
ควรเพิ่มห้องพยาบาล	197	191	388	18.52
ควรปรับปรุงสุขลักษณะ เช่น อากาศ				
โปร่งและสะอาด	108	148	328	16.16
ทั้ง 3 ข้อข้างบน	475	386	861	41.53

จากตารางที่ 30 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 41.53 มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงห้องพยาบาลของโรงเรียนให้มีแพทย์ประจำอย่างน้อย 1 คน ควรเพิ่มห้องพยาบาลและปรับปรุงให้ถูกสุขลักษณะ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 16.16 มีความเห็นว่า ควรปรับปรุงห้องพยาบาลของโรงเรียนในด้านสุขลักษณะ เช่น อากาศโปร่งและสะอาด

ตารางที่ 31 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับบริการที่ได้รับจากห้อง-พยาบาลของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
ดีมาก	108	81	189	9.02
ดีแล้ว	363	325	688	30.88
พอใช้ได้	423	468	891	43.01
ยังมีข้อบกพร่อง	129	78	207	9.88

จากตารางที่ 31 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 43.01 มีความเห็นว่า บริการที่ได้รับจากห้องพยาบาลของโรงเรียนพอใช้ได้ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 9.02 มีความเห็นว่า บริการที่ด้รับจากห้องพยาบาลดีมาก

ตารางที่ 32 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความสะอาดของห้องน้ำและ
ห้องส้วมของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน		รวม	
	หญิง	ชาย	จำนวน	ร้อยละ
สะอาดมากและ ไม่มีกลิ่น	38	50	88	4.20
สะอาดดีแล้ว	136	123	259	12.36
สะอาดพอใช้	425	341	766	36.56
ยังไม่ค่อยสะอาดนัก	544	336	880	40.57
สกปรก	48	56	104	4.96

จากตารางที่ 32 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 40.57 มีความเห็นว่า ห้องน้ำและห้องส้วมของโรงเรียนยังไม่ค่อยสะอาดและมีกลิ่น นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 4.20 มีความเห็นว่า ห้องน้ำและห้องส้วมของโรงเรียนสะอาดมากและ ไม่มีกลิ่น

ตารางที่ 33 แสดงความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับบริเวณทั่วไปของโรงเรียน

ประเภทความคิดเห็น	จำนวน	จำนวน	รวม	ร้อยละ
	หญิง	ชาย		
ควรสะอาดเรียบร้อยไม่รกรุงรัง	381	335	716	4.20
ควรตกแต่งให้สวยงามเป็นที่เจริญตา เจริญใจโดยทั่วถึง	534	500	1034	49.35
ควรมีสนามนักเรียนได้เล่นกีฬา กลางแจ้งพอควร	494	504	998	47.64
ควรมีอาจารย์เวรดูแลเพิ่มเติม	56	63	119	5.68

จากตารางที่ 33 นักเรียนทั้งหญิงและชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 49.35 มีความเห็นว่า บริเวณทั่วไปของโรงเรียนควรตกแต่งให้สวยงามเป็นที่เจริญตาเจริญใจ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 5.68 มีความเห็นว่าบริเวณทั่วไปของโรงเรียนควรมีอาจารย์เวรดูแลเพิ่มเติม

ข้อมูลตารางที่ 34 เป็นความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับอาจารย์การปกครอง และระเบียบทั่วไปของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เมื่อความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง มาเปรียบเทียบกันตามระเบียบวิธีสถิติ โดยการทดสอบไคสแควร์ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ (Level of Significance) ร้อยละ 5 ของชั้นแห่งความเป็นอิสระเท่ากับ 4 ซึ่งมีค่าไคสแควร์ได้ไม่เกิน 9.49 ถ้าได้ค่าไคสแควร์น้อยกว่า 9.49 ก็แสดงว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชายหญิงสำหรับเรื่องนั้น ๆ ไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งหมายความว่านักเรียนทั้งสองเพศมีความเห็นสอดคล้องกัน แต่ถ้าข้อมูลได้ค่าไคสแควร์มากกว่า 9.49 ก็แสดงว่า ความคิดเห็นของนักเรียนชายหญิงมีความแตกต่างกันในอัตราค่าต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่านักเรียนชายหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

การหาค่า χ^2 (Chi-Square)

ตามสูตร $\chi^2 = \sum \frac{(f_o - f_e)^2}{f_e}$ นั้น หาได้ดังนี้คือ

จำนวนค่าตอบที่นักเรียนทั้งชายหญิงตอบ (Observed frequency = f_o) ได้จากแบบสอบถามของนักเรียน และนำมาเข้าตารางไว้

จำนวนค่าตอบที่คาดว่านักเรียนทั้งชายหญิงควรจะตอบ (Expected frequency = f_e) หาได้โดยการเทียบบัญญัติไตรยางค์จากจำนวนค่าตอบของนักเรียนทั้งชายหญิงที่แสดงไว้ในตาราง

นักเรียน	ชอบมากที่สุด	ชอบมาก	ชอบปานกลาง	เฉย ๆ	ไม่ชอบ	รวม
ชาย	227	191	334	248	39	1,039
หญิง	209	183	379	186	17	974
รวม	436	374	713	434	56	2,013

การคำนวณหาค่าจำนวนค่าตอบที่คาดว่านักเรียนทั้งชายหญิงจะตอบจากตาราง

จากผลรวม 2,013 คน มีจำนวนนักเรียนชายหญิงตอบว่าชอบมากที่สุด = 436 คน

จากผลรวม 1,039 มีจำนวนนักเรียนชายที่คาดว่าจะตอบว่าชอบมากที่สุด

$$\frac{436 \times 1,039}{2,013} = 225.04 \text{ คน}$$

หมายความว่า จำนวนคำตอบที่คาดว่านักเรียนชายควรจะตอบว่าชอบมากที่สุด = 225.04 คน

ในทำนองเดียวกันก็จะคำนวณหาค่าอื่น ๆ ต่อไปได้แล้วนำค่าที่ได้ในแทนตัว f_e ในสูตร แล้วหาค่า χ^2 ออกมาตามวิธีคณิตศาสตร์ต่อไป

ตารางที่ 34 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับอาจารย์การปกครองและระเบียบทั่วไปของโรงเรียนวิชาศึกษาเอกชน

ประเภทความคิดเห็น	เพศ	ชอบมากที่สุด		ชอบมาก		ชอบปานกลาง		เฉย ๆ		ไม่ชอบ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้สึกลูกของนักเรียนที่มีต่ออาจารย์ที่กล่าวคำคัดค้านเมื่อทำผิดโดยไม่ว่าจะ เคยสอนหรือไม่	ชาย	227	21.41	191	18.01	334	31.51	248	23.40	39	3.68
	หญิง	209	20.19	183	17.68	379	36.62	186	17.37	17	1.64
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจการสอนในชั้นอย่างเดียวโดยไม่เอาใจใส่ต่อความประพฤติของนักเรียน	ชาย	10	0.94	13	1.23	36	3.40	294	27.73	700	66.04
	หญิง	11	1.06	10	0.97	20	1.93	163	15.75	767	74.11
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจการสอนในชั้นอย่าง เดี่ยว โดยไม่สนใจรู้จักนักเรียน	ชาย	13	1.23	11	1.04	18	1.70	292	27.55	712	67.17
	หญิง	18	1.74	13	1.26	25	2.41	174	16.81	773	74.58
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจสอนและอบรมนักเรียนในชั้น	ชาย	292	27.55	305	28.77	239	27.26	126	11.89	30	2.83
	หญิง	380	36.71	227	21.93	305	29.47	78	7.54	10	0.97
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่รู้จักนักเรียนโดยจำชื่อได้หรือที่ทายบ้าง เมื่อพบกันนอกเวลาเรียน	ชาย	374	35.28	225	21.51	289	27.26	130	12.26	12	1.13
	หญิง	409	39.52	219	21.16	292	28.21	48	4.64	11	1.06
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่คุ้นเคยโดยทราบเหตุผล	ชาย	5	0.47	8	0.75	16	1.51	92	3.68	399	34.81
	หญิง	4	0.29	4	0.39	11	1.06	195	18.34	782	75.55

ตารางที่ 34 (ต่อ)

ประเภทความคิดเห็น	เพศ	ชอบมากที่สุด		ชอบมาก		ชอบปานกลาง		เฉย ๆ		ไม่ชอบ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่เคร่งครัดต่อระเบียบ วิธีของโรงเรียน	ชาย	95	3.96	137	12.92	358	37.7	326	30.75	134	12.54
	หญิง	99	3.56	150	14.49	303	29.27	333	32.17	50	4.83
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่อการอบรมประจําที่กลับคืนค่า ของอาจารย์ประจําชั้น	ชาย	199	18.77	231	21.97	332	31.32	254	28.96	38	3.58
	หญิง	164	15.34	230	22.22	299	28.89	206	10.10	85	8.21
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบ วินัย	ชาย	24	2.26	17	1.60	56	5.47	397	37.45	523	49.34
	หญิง	13	1.25	10	0.97	57	5.51	322	31.11	568	54.88
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจและคอยสอดส่อง ความประพฤติของนักเรียนทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน	ชาย	184	17.36	216	20.38	334	31.51	246	23.11	57	5.38
	หญิง	188	18.16	232	22.41	342	33.04	162	15.65	41	3.96
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่ช่วยเหลือนักเรียน เมื่อเวลาว่าง	ชาย	375	35.38	247	23.30	298	28.11	123	11.60	8	0.75
	หญิง										
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่ออาจารย์ผู้ดูแลนักเรียน ตรวจเครื่องแต่งกายให้ถูกระเบียบ	ชาย	259	24.43	161	15.19	276	26.04	284	26.79	31	2.92
	หญิง	178	17.21	181	17.49	302	29.18	252	24.35	36	3.48
ความรู้สึกลูกของนักเรียนต่อการเอาทัศนคติระเบียบของ โรงเรียนโดยอาจารย์ไม่เข้ม	ชาย	58	5.47	51	4.81	304	28.68	285	26.86	346	32.64
	หญิง	92	8.89	68	6.57	306	29.57	150	14.49	305	29.47

จากตารางที่ 34 แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่ออาจารย์ที่ว่ากล่าวตักเตือนสั่งสอนเมื่อทำผิดโดยไม่คำนึงว่าเคยจะสอนหรือไม่ นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 31.51 ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.68 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 36.62 ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.64 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้วปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจการสอนในชั้นอย่างเดี่ยวโดยไม่สนใจรู้จักนักเรียน นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 67.71 ไม่ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.04 ชอบมาก นักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 74.68 ไม่ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.26 ชอบมาก

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่าทั้งชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจสอน และอบรมนักเรียนในชั้น นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 28.77 ชอบมาก นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.83 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 36.71 ชอบมากที่สุด นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 0.97 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้วปรากฏว่า ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่รู้จักนักเรียนโดยจำชื่อได้ หรือทัก-
ทายเมื่อพบกันนอกเวลาเรียน นักเรียนจำนวนมากที่สุดร้อยละ 35.28 ชอบมาก
ที่สุด นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.13 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิง
จำนวนมากที่สุด ร้อยละ 39.52 ชอบมากที่สุด นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด
ร้อยละ 1.06 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับ
ความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้วปรากฏว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่คุ้มนักเรียนเมื่อนักเรียนทำผิด นัก-
เรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 36.13 ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด
ร้อยละ 6.23 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 41.06 ชอบ
นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.96 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับ
ความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่คุ้มนักเรียนโดยไม่ทราบเหตุผล นัก-
เรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 84.81 ไม่ชอบ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด
ร้อยละ 0.47 ชอบมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 75.55
ไม่ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 0.93 ชอบมากที่สุด และชอบมาก

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับ
ความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของโรงเรียน นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 37.7 ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.96 ชอบมากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 32.17 รู้สึกเฉย ๆ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 4.48 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่อการอบรมประจำทุกสัปดาห์ของอาจารย์ประจำชั้น นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 31.32 ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.58 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 28.89 ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 8.21 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัย นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 49.34 ไม่ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.60 ชอบมาก ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 54.88 ไม่ชอบ นักเรียนจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 0.97 ชอบมาก

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่สนใจ และคอยสอดส่องดูแลความเป็นอยู่ของนักเรียนทั้งที่บ้านและทางโรงเรียน นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด

ร้อยละ 31.51 ชอบ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 5.38 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 33.04 ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.96 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ที่ช่วยเหลือนักเรียนเมื่อเวลามีปัญหา และ/หรือเมื่อขาดแคลนเงินทองหรือที่พัก นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 35.38 ชอบมากที่สุด นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 0.75 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 31.59 ชอบมากที่สุด นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 1.26 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่ออาจารย์ผู้ดูแลนักเรียนหญิง ตรวจเครื่องแต่งกายให้ถูกระเบียบ นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 26.79 รู้สึกเฉย ๆ นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 2.92 ไม่ชอบ ส่วนนักเรียนหญิงจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 29.16 ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 3.48 ไม่ชอบ

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิง เกี่ยวกับความรู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

ความรู้สึกของนักเรียนต่อการแอบทานอาหารเบียบวินัยของโรงเรียนโดย
อาจารย์ไม่เห็น นักเรียนชายจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 32.64 ไม่ชอบ ส่วน
นักเรียนชายจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 4.81 ชอบมาก ส่วนนักเรียนหญิงจำนวน
มากที่สุด ร้อยละ 29.57 ชอบ นักเรียนหญิงจำนวนน้อยที่สุด ร้อยละ 6.57 ชอบ
มาก

ในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายหญิง เกี่ยวกับความ
รู้สึกต่ออาจารย์ดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ซึ่งหมายความว่านักเรียนชายและหญิงมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

สรุปการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งที่จะสำรวจทัศนคติของผู้ปกครอง และนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี ดังนี้

1. เพื่อทราบว่า งานในด้านการบริหารการปกครองและวิชาการที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนดำเนินงานอยู่ในปัจจุบันมีผลดีเพียงใด
2. เพื่อนำผลของการวิจัยมาเป็นแนวทางสำหรับพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนทั่วไป
3. เพื่อช่วยให้ผู้วิจัยเองเข้าใจในงานด้านการบริหารการปกครองและวิชาการของตนดีขึ้น และจะได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเอง
4. เพื่อช่วยให้ทราบถึงกลยุทธ์ในการบริหารงานของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนให้ดียิ่งขึ้น

ในการวิจัยนี้ส่งแบบสอบถามให้กับผู้ปกครองนักเรียน และนักเรียนที่กำลังศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่าง ๆ ในจังหวัดนนทบุรี โดยได้รับแบบสอบถามคืนจากผู้ปกครองนักเรียน 300 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และจากนักเรียน 2,095 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 83.80 และได้นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ปรากฏผลสรุปได้ดังนี้

ผลสรุปการวิเคราะห์แบบสอบถามของผู้ปกครอง

1. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การที่ให้บุตรหลานของตนเรียนที่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เพราะมีความเชื่อว่าเมื่อบุตรหลานของตนสำเร็จออกมาจากโรงเรียนแล้วจะสามารถหางานทำได้ทันที

2. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการอบรมนักเรียนของโรงเรียน-
อาชีวศึกษาเอกชนทางด้านนิสัย จิตใจ และความประพฤติได้ผลดีเป็นที่น่าพอใจ

3. การดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์ทางด้านวิชาการ และความประ-
พฤติของนักเรียนค่อนข้างดีเป็นส่วนใหญ่

4. ค่าใช้จ่ายของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่าง ๆ กับ
สถานที่ศึกษาแห่งอื่น ๆ

5. ในระหว่างที่เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนี้ บุตรหลานของ
ตนมีความรู้ทางด้านวิชาพื้นฐาน และวิชาชีพต่าง ๆ ดีขึ้น

6. ในระหว่างที่เรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนนี้ บุตรหลานของ
ตนมีความเอาใจใส่ต่อการเรียน มีการใช้ความคิด และมีความวิตกกังวลในเรื่อง
การเรียนมากขึ้นกว่าเดิม เพราะกลัวว่าจะเรียนไม่ดีเท่ากับคนอื่น

7. การศึกษานอกสถานที่เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่มีประโยชน์ต่อ
การเรียนการสอนมาก เพราะเป็นการเพิ่มพูนความรู้ให้กว้างขวางขึ้น

8. ผู้ปกครองส่วนมาก ดูแลการทำงานส่วนตัวให้กับบุตรหลานของตน
เท่ากับเมื่อเรียนอยู่ที่โรงเรียนเดิม มีผู้ปกครองส่วนน้อยที่ดูแลบุตรหลานของตน
มากขึ้นกว่าเดิม

9. ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความเชื่อว่า บุตรหลานของตนได้เรียนรู้วิชา
พื้นฐาน และวิชาชีพต่าง ๆ จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นอย่างดี

ผลสรุปของการวิเคราะห์แบบสอบถามนักเรียน

1. นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าโรงเรียนปกครองแบบขอความคิดเห็น-
เห็นของอาจารย์ทุกคนและกรรมการนักเรียน

2. การบริหารโรงเรียนที่จัดแบ่งออกเป็นฝ่ายวิชาการ และธุรการนั้น
ให้ผลดีแก่นักเรียนทางการเรียน และทางด้านบริหาร

3. การปกครองนักเรียนโดยจัดให้อาจารย์เวร คอยดูแลนักเรียน
ได้อย่างทั่วถึง ทำให้นักเรียนส่วนมากปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน
และมีความประพฤติดีขึ้น และไม่กล้าขืนค่อระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน

4. นักเรียนส่วนมากพอใจ ในการที่โรงเรียนให้จัดอาจารย์สอนตามวิชาที่ถนัดและพอใจในวิธีสอนของอาจารย์แต่ละสาขาวิชาและต้องการทบทวนวิชาต่าง ๆ โดยให้หัวหน้าแผนกวิชาแต่ละแผนกสรุปข้อสำคัญของแต่ละวิชาที่เรียนมา เทอมละ 1 ครั้ง

5. การศึกษานอกสถานที่นั้นให้ประโยชน์แก่นักเรียนมาก

6. กิจกรรมเสริมหลักสูตรมีประโยชน์แก่นักเรียน และนักเรียนส่วน-มากต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มพูนประสบการณ์และความรู้ของตน

7. งานในด้านบริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโรงอาหาร หอพยาบาล หอผ้า หอผ้า และบริเวณทั่วไปของโรงเรียนนั้น สถานที่สะอาดพอใช้ บริการปัจจุบันอยู่ในขั้นพอใช้ ราคาอาหารที่ขายก็เหมาะสมดีแล้ว ฉะนั้น โรงเรียนควรปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้สะอาดสวยงามและบริการให้ดียิ่งขึ้น

8. งานเกี่ยวกับการปกครองของอาจารย์ที่มีต่อนักเรียนโดยตรง นักเรียนส่วนมากทั้งชายหญิงชอบอาจารย์ที่รักษาระเบียบวินัยและหมั่นสอดส่องเอาใจใส่ดูแลนักเรียนเสมอ และไม่ชอบอาจารย์ที่ไม่สนใจนักเรียนเลย

ข้อเสนอแนะ

ผลของการวิจัยนี้ปรากฏว่าโดยทั่วไปแล้วสภาพการบริหารปกครองของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี อยู่ในระดับพอใช้ ส่วนวิชาการนั้นอยู่ในระดับค่อนข้างดี และในการเสนอแนะความเห็นเพื่อแก้ไขและปรับปรุงโรงเรียนดังต่อไปนี้ ผู้วิจัยได้ยึดผลของการวิจัยแต่ละด้านเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะ ในด้านการปกครอง

1. ในด้านการปกครองนั้นโรงเรียนควรตกลงหลักการปกครองที่ใช้ในโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน พร้อมทั้งควรประชุมอาจารย์ทุกคนและอาจารย์ผู้ปกครองให้ทราบนโยบายการปกครองอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ก่อนเปิดภาคเรียน เพื่ออาจารย์ทุกคนจะได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการปกครองของโรงเรียน และจะได้ดูแล

นักเรียนให้ปฏิบัติคนตามที่โรงเรียนต้องการ หนึ่ง เพื่อให้การปกครองนักเรียนดำเนินไปด้วยดีนั้น ทั้งทางโรงเรียนและทางบ้านควรจะดูแลนักเรียนโดยใกล้ชิด

2. ในการที่โรงเรียนจัดให้อาจารย์ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด เช่น อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เวรต่าง ๆ เท่าที่เป็นมาแล้วก็เป็น การช่วยให้นักเรียนส่วนมากประพฤติตามระเบียบข้อบังคับดีขึ้น แต่ถ้าอาจารย์จะดูแลใกล้ชิดมากขึ้น โดยให้ความสนใจเอาใจใส่กับความประพฤติของนักเรียนทุกด้าน ตั้งแต่อยู่ในห้องเรียน เข้าแถวและเวลาพักผ่อน เวลาหยุดพัก จะทำให้การปกครองได้ผลดี สมความมุ่งหมาย

3. นักเรียนส่วนมากชอบอาจารย์ที่เคร่งครัดต่อระเบียบวินัย และชอบอาจารย์ที่สนใจนักเรียน ทั้งทางด้าน การเรียนและส่วนตัว ฉะนั้น จึงแสดงว่านักเรียนมีความต้องการให้อาจารย์สนใจและรู้จักนักเรียนด้วย และต้องการความช่วยเหลือจากอาจารย์เมื่อมีเรื่องเดือดร้อนส่วนตัวเป็นต้นว่าเกี่ยวกับที่พัก และเรื่องเงิน

ข้อเสนอแนะ ในด้านวิชาการ

ตามความคิดเห็นของนักเรียนส่วนมาก การสอนของอาจารย์นับว่าอยู่ในระดับดี ถูกต้องและนักเรียนเข้าใจวิชาต่าง ๆ ดี แต่นักเรียนยังต้องการให้อาจารย์ปรับปรุงการสอนให้ดียิ่งขึ้นคือ

1. อาจารย์ควรรีใช้อุปกรณ์การสอนบ้างทุกสาขาวิชา เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิชานั้น ๆ ดี

2. ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านวิชาการให้มากขึ้นกว่าที่มีอยู่ และให้สนใจยิ่งขึ้น และควรให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นด้วย เพื่อเป็นการส่งเสริมในด้านความรู้ให้กว้างขวางขึ้น และเป็นการเพิ่มประสบการณ์แก่นักเรียนด้วย

3. การจัดนิทรรศการในด้านวิชาการ ควรให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมด้วย และควรเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิด และความรู้ที่เรียนมาให้เกิดประโยชน์ เพื่อเป็นการแสดงความสามารถในด้านการเรียนของนักเรียนด้วย

4. ควรจัดให้นักเรียนได้ไปศึกษานอกสถานที่มากขึ้น และควรแบ่งนักเรียนเป็นหมวดหมู่เพื่อให้นักเรียนทุกคนจะได้มีโอกาสศึกษาได้ทั่วถึง

5. อาจารย์หัวหน้าแผนกวิชา ควรสรุปวิชาที่ได้เรียนมาแล้วให้นักเรียนทุกเทอมอย่างน้อยเทอมละ 1 ครั้ง จะเป็นการช่วยทบทวนวิชาต่าง ๆ ให้นักเรียน และเป็นการช่วยอาจารย์ผู้สอนให้ทราบถึงข้อดีและข้อบกพร่องในด้านการสอนที่ผ่านมา และจะได้แก้ไขให้ดีขึ้นในภาคต่อไป

ข้อเสนอแนะในด้านธุรการและบริการ

สำหรับด้านธุรการและบริการภายในโรงเรียน เป็นต้นว่าการเลือกกรรมการนักเรียน การจัดกีฬาระหว่างคณะสี บริการโรงอาหาร ห้องพยาบาล ห้องน้ำ ห้องส้วม และบริเวณทั่วไปของโรงเรียนนั้นมีข้อที่ควรจะเสนอแนะดังนี้

1. การเลือกกรรมการนักเรียน ควรเลือกจากนักเรียนที่เรียนเก่ง มีความประพฤติดีและมีความรับผิดชอบในการทำงานดี ทั้งนี้เพื่อเป็นผลดีแก่งานของคณะนักเรียนและตัวกรรมการเอง เพราะกรรมการนักเรียนจะต้องเสียสละเวลาคูหนังสือ มาทำงานให้โรงเรียนในบางครั้ง ถ้าเรียนไม่เก่งก็จะเรียนไม่ทันผู้อื่น เป็นการเสียประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเอง

2. กรรมการนักเรียนควรเสนอผลงาน และรายงานในการประชุมของคณะกรรมการนักเรียนให้นักเรียนอื่น ๆ ได้ทราบ โดยปิดรายงานไว้ที่ป้ายประกาศของโรงเรียน ทั้งนี้ เพราะนักเรียนแต่ละก็เป็นหน่วยหนึ่งของโรงเรียน และควรรับทราบผลงานที่ผู้แทนของตนได้กระทำให้แก่โรงเรียนด้วย

3. สำหรับการแข่งขันกีฬาระหว่างคณะสีภายในโรงเรียนนั้น อาจารย์แม่สี และอาจารย์ผู้ช่วยควรควบคุมโดยใกล้ชิด และควรอบรมนักเรียนให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาในการแข่งขัน รวมทั้งอบรมให้นักเรียนรู้จักสุภาพ และควรป้องกันไม่ให้นักเรียนคิดแตกแยกสามัคคี โดยคำนึงถึงคณะสีจนเกินขอบเขต

4. โรงอาหารของโรงเรียน รวมทั้งโต๊ะ ม้านั่ง และภาชนะที่ใช้ควรให้สะอาดมากขึ้นกว่าเดิม

5. ห้องพยาบาลควรให้ถูกสุขลักษณะ คือ มีอากาศโปร่ง การถ่ายเทอากาศสะดวกและควรมีแพทย์ประจำโรงเรียนอย่างน้อย 1 คน และควรเพิ่มห้องพยาบาล

6. ห้องน้ำห้องส้วมของนักเรียนทั้งชายและหญิงควรมีทุกตึก และรักษาให้สะอาดกว่าเดิม และให้ปราศจากกลิ่นเหม็น

7. บริเวณทั่วไปของโรงเรียน ควรจัดให้สวยงามและสะอาดทุกแห่ง ควรมีสวนมาให้เล่นกีฬาากลางแจ้งพอควร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

เนื่องจากการทำมีขอบเขตและเวลาจำกัด การประเมินผลของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรีจึงอาจไม่สมบูรณ์ในแง่ต่าง ๆ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอเสนอแนะผู้ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในโอกาสต่อไปดังนี้

1. ในการวิจัยต่อไป ควรสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนด้วย จะทำให้ได้ความคิดเห็นกว้างขวางขึ้น

2. แบบสอบถามที่จะใช้ในการวิจัยต่อไป ควรเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นให้มากที่สุด

3. ควรสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองที่ไม่ได้อยู่กับนักเรียน และเปรียบเทียบกับความคิดเห็นของผู้ปกครองที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย ในขณะที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน

4. ถ้าเป็นไปได้ควรสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเก่าด้วย เพื่อจะได้ความคิดเห็นกว้างขวางเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนมากขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน, ความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : เอราวิวัฒนาการพิมพ์, 2522.

ชนิตา รักษ์พลเมือง. สังคมวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

นิพนธ์ คันธเสวี. "คุณภาพชีวิต" อ้างใน รายงานการสัมมนาระดับชาติ เรื่องภาวะสังคมไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2525.

บุญธรรม จิตต์อนันต์. หลักอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

ประสิทธิ์ นาคปทุมสวัสดิ์. บริหารงานธุรการอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเคียนสโตร์, 2527.

ภิญโญ สาธร. หลักบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2516
_____. การศึกษา : ปัญหาที่รอคนแก้. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2530.

วิจิตร ศรีสอาน. "ผู้ปกครองกับแนวทางอาชีพของลูก" การประชุมสัมมนาวิชาการปกครองและครูแห่งประเทศไทย. สำนักงานเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528.

บทความ

ก่อ สวัสดิคพาณิชย์. "บทบาทของผู้ปกครองและครูในการพัฒนาการศึกษาของเยาวชน." มิตรครู 21 (ตุลาคม 2521) : 21.

วิทยากร เชียงกุล. "การศึกษากับการพัฒนาสังคม." วารสารครุศาสตร์ 9 (มกราคม-กุมภาพันธ์ 2522) : 41, 44.

สายสุรี จุติกุล. "การศึกษากับการพัฒนาคุณภาพชีวิต." วารสารการศึกษาแห่งชาติ 4 (สิงหาคม-กันยายน 2523) : 14

อ่อนตา นพคุณ. "คิดเป็น ทาเป็น แก้ปัญหาเป็น : คุณภาพชีวิตในเชิงการศึกษา." วารสารครุศาสตร์ 12 (กรกฎาคม-กันยายน 2526) : 10.

เอกสารอื่น ๆ

กองแผนงาน, สำนักงานปลัดกระทรวง. สรุปผลการสัมมนาการวิจัยเพื่อเสนอ-
แนะนโยบาย แผนงานและโครงการด้านการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพ,
กระทรวงศึกษาธิการ, 2529.

กองวิจัยการศึกษา, สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ. รายงานการวิจัย
โครงการวิจัยรูปแบบของอาชีวศึกษาสาขาอาชีพอุตสาหกรรม, สำนัก-
งานนายกรัฐมนตรี้, 2530.

กองแผนงาน, สำนักงานอธิการบดี, วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา, แผน
พัฒนาการศึกษาระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534), กระทรวงศึกษา-ท
ธิการ 2529.

ช่อทิพย์ ราศรีเกรียงไกร. "ความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของ
บุตร : ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประโยคมัธยมศึกษาใน
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญ และโรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย." วิทยา-
นิพนธ์ปริศนาลาภบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิต-
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.

นพคุณ คุ่มประวัดี. "ความมุ่งหมายของบิดามารดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการ
ศึกษาของบุตร." วิทยานิพนธ์ปริศนาลาภบัณฑิต แผนกวิชา
สังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ผกาทิพย์ กระหม่อมทอง. "การศึกษาเปรียบเทียบความมุ่งหมายของบิดาเกี่ยว-
กับการศึกษาของบุตรในเขตเมือง และเขตชนบทของประเทศไทย."
วิทยานิพนธ์ปริศนาลาภบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

- เพ็ญศรี อรุณรุ่งเรือง. "อิทธิพลของสถานภาพทาง เศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของลูก." วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยแพนกวีสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- เลิศพร ภาระสกุล. "การเปรียบเทียบคุณค่าในด้านการศึกษาและคุณค่าในด้านการเลือกอาชีพระหว่างประชากรพุทธกับคาทอลิก." วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- สมภพ ไสมาภา. "ความต้องการทางการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนที่มีครอบครัว-หลายในบริเวณอาคารสงเคราะห์คลองจั่น อำเภอบางกะปิ จังหวัดพระนคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- สุนน อมรวิวัฒน์. "การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนกรุงเทพมหานคร." กรุงเทพฯ : ภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. (อัครสาเนา)

ภาษาอังกฤษ

Books

- Baber, Bernard. Social Stratification. New York : Harcourt, Brace and Company Inc., 1957.
- Best, John W. Research in Education. New Jersey : Englewood Cliffs, Prentice-Hall, 1970.
- Bloom, Benjamin S. Human Characteristic and School Learning. New York : McGraw-Hill Book, 1976.
- Calvert, Robert and Steels, John E. Planning your carrer. New York : McGraw-Hill Book Company, Inc., 1963.
- Crites, John O. Vocational Psychology : The study of vocational behavior and development. New York : McGraw-Hill Book Company, 1939.

- Gleeson, Denis and Mardle, George. Further Education or Training. London : Routledge & Kegan Palu, 1980.
- Havighurst, Robert J. and Neugarten, Bernice L. Society and Education. Boston : Allyn and Bacon Inc., 1967.
- Jencks, Christopher. "Social Stratification and Higher Education" in Financing Higher Education. The American College Testing Program, 1971.
- Jersild, Arthur T. Child Psychology. New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1960
- Martin, F.M. and Halsey, A. H. "Social Mobility in Great Britain : A Study of Intergeneration Changes in Status" in Social Mobility in Britain. London : Routledge & Kegan Paul Ltd., 1967.
- Morrish, Ivor. The Society of Education. 1sted. London : George Allen and Univin Ltd., 1972.
- Organization for Economic Co-operation and Development. The Future of Vocational Education and Training. Paris. OECD, 1983.
- Sears, Robert R., Maccoby, E.E. and Servin, H. Petterrn of Child Rearing. Evanton : Row Peterson, 1957.
- Shannon, James V. "Factors Related to Achievement Among First Grade Pupils in Thailand." In The Role of Educational Research in Education Planning. Bangkok : Prachandra Press, 1964.
- Storm, Robert D. Psychology for the Classroom. New Jersey : Prentice-Hall Inc., 1969

Articles

- Elder Ir., Glend H. "Family Structure and Educational Atrainment." American Sociological Reviww. 20 (February 1965) : 85.
- Kreuss, Irving. "Sources of Educational Aspirations Among Working-Class Youth." American Sociological Review. 39 (December 1964) : 868.
- Osborn, Michael E. "The Impact of Differing Parental Education Level or The Educational Achievement, Atritude, Aspiration of The Child." Journal of Educational Research. 35 (December 1971) : 163-167.
- Sewell, William H. and Shah Vimol P. "Parental Education and Children's Educational Aspiration and Achievement." American Sociological Review. 33 (April 1968) : 191-209.

Other Materials

- Frishberg, Merville. "Attitudes of British and American Mothers Toward Education and Toward the Schooling of their Childrens as Related to National Background, Educational Level, and Work Experience, United States Dependents Schools, United Kingdom." Dissertation Abstracts International. 39 (January 1979) : 3932-3933A.
- Herbert, John. "Development of a Life Quality Inventory." Dissertation Abstracts International. 35 (July 1974) : 572-B.

- Marion, Norleen, "The Relationship of Objective and Subjective Family Income Adequacy to Selected Measures of Perceived Life Quality." Dissertation Abstracts International 38 (September 1977) : 1155-B.
- Nelsen, Ralph Thomas. "An Analysis of Socio-Economic Differentiation Among Selected Western Secondary School : Students and Teacher Characteristics and Attitudes." Dissertation Abstracts International 33 (November 1972) : 1986-A.
- Valentine, Michael Ryland, "An Exploratory Study of Family Background Variables in Relation to Academic Performance, Persistence, Intellectual Orientation, Locus of Control and Self-Concept." Dissertation Abstracts International 41 (March 1981) : 3786-3787A.

Draft

กำหนด

ภาคผนวก ก.
แบบสอบถามสำหรับผู้ปกครองนักเรียน

เนื่องจากข้าพเจ้ากำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตจังหวัดนนทบุรี" และต้องการความร่วมมือจากท่านผู้ปกครองของนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในปัจจุบัน เกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านผู้ปกครองได้โปรดตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจ และไม่ต้องลงนามในคำตอบแบบสอบถาม คำตอบเหล่านี้จะถือเป็นความลับ และจะใช้ประโยชน์เป็นข้อมูล สำหรับวิทยานิพนธ์นี้เท่านั้น ผลของการวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเป็นอันมาก เพราะโรงเรียนจะได้มีโอกาสทราบความจริงทั้งหลายเกี่ยวกับโรงเรียน และคิดหาทางปรับปรุงโรงเรียนให้ก้าวหน้ารุ่งเรืองยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดีของท่าน

อนุพงษ์ อินฟ้าแสง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียด และกาเครื่องหมาย
 ลงหน้าคำตอบที่ท่านคิดว่าเป็นความจริงและถูกต้อง และในข้อหนึ่ง ๆ ท่านอาจจะ
 กาเครื่องหมาย หน้าคำตอบเกินกว่าหนึ่งแห่งก็ได้ ถ้าท่านคิดว่าความจริงเป็น
 เช่นนั้น

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

( ) ชาย

( ) หญิง

2. ปัจจุบันท่านมีอายุ

( ) 21-30 ปี

( ) 31-40 ปี

( ) 41-50 ปี

( ) 51-60 ปี

( ) 61 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

( ) ไม่จบ ป.4

( ) จบ ป.4-ป.6

( ) จบ ม.1-ม.3 หรือเทียบเท่า

( ) จบ ม.4-ม.6 หรือเทียบเท่า

( ) จบระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า

( ) จบระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. ศาสนา

( ) พุทธ

( ) คริสต์

( ) อิสลาม

( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. อาชีพ

- ( ) รับราชการ
- ( ) รัฐวิสาหกิจ
- ( ) ค้าขาย
- ( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

6. รายได้ของท่านประมาณเดือนละ

- ( ) ต่ำกว่า 3,000 บาท
- ( ) ระหว่าง 3,000-5,000 บาท
- ( ) ระหว่าง 5,000-7,000 บาท
- ( ) ระหว่าง 7,001-9,000 บาท
- ( ) ระหว่าง 9,001-10,000 บาท
- ( ) 10,000 บาทขึ้นไป

7. ท่านเกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยเป็น

- ( ) บิดา
- ( ) มารดา
- ( ) ผู้ปกครอง (นอกจากบิดามารดา)
- ( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ปกครอง

8. ท่านให้บุตรหลานของท่านเข้าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนเพราะ

- ( ) สะดวกแก่การไป-มาของนักเรียน
- ( ) เชื่อว่ามีการจัดการศึกษาที่ได้มาตรฐาน
- ( ) มีครูอาจารย์ที่สอนดีและมีความรับผิดชอบ
- ( ) ชื่อเสียงที่ดีของโรงเรียน
- ( ) เมื่อสำเร็จออกไปแล้วสามารถหางานทำได้ทันที
- ( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

9. ท่านคิดว่าโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนได้ช่วยกล่อมเกลานิสัย จิตใจ และ
ความประพฤติของ บุตรหลานของท่าน

- ( ) ได้ผลดีที่สุดเกินความคาดหมาย

- ( ) ได้ผลดีเป็นที่พอใจ
 ( ) ได้ผลบ้าง เหมือนกัน
 ( ) ได้ผลน้อยมากจนแทบไม่รู้สีก
10. ท่านเห็นว่าครูอาจารย์ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เป็นผู้เอาใจใส่ดูแล
 วิชาการและความประพฤติ
- ( ) ดีที่สุดทุกคน
 ( ) ดีมากบางคน
 ( ) ค่อนข้างดีเป็นส่วนใหญ่
 ( ) น้อยกว่าที่คาดหมาย
11. ท่านคิดว่าท่านต้องจ่ายเงินให้บุตรหลานของท่าน เพื่อการศึกษาในโรงเรียน
 อาชีวศึกษาเอกชน
- ( ) มากเกินไป
 ( ) มากกว่าสถานที่ศึกษาแห่งอื่น
 ( ) เท่า ๆ กับสถานที่ศึกษาแห่งอื่น
 ( ) น้อยกว่าสถานที่ศึกษาแห่งอื่น
12. จากการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ท่านคิดว่าวิชาพื้นฐานต่าง ๆ
 ของบุตรหลานของท่าน
- ( ) ดีขึ้นกว่าเดิมมาก
 ( ) ดีขึ้นบ้าง
 ( ) เหมือนเดิม
 ( ) ไม่มีดีเท่าเดิม
13. จากการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ท่านคิดว่าวิชาชีพต่าง ๆ ของ
 บุตรหลานของท่าน
- ( ) ดีขึ้นกว่าเดิมมาก
 ( ) ดีขึ้นบ้าง
 ( ) เหมือนเดิม
 ( ) ไม่มีดีเท่าเดิม
14. เมื่อบุตรหลานของท่านเข้ามาเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแล้ว ท่าน
 เห็นว่าบุตรหลานของท่านขยันเรียน

- ( ) มากขึ้นกว่าเดิม
 ( ) มากเหมือนเดิม
 ( ) เท่าเดิม
 ( ) น้อยลง
15. จากการเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ท่านสังเกตเห็นว่าบุคลากร
 ของท่านรู้จักใช้ความคิด
 ( ) มากขึ้นกว่าเดิม
 ( ) มากเหมือนเดิม
 ( ) เท่าเดิม
 ( ) น้อยลง
16. เมื่อบุคลากรของท่านสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแล้ว
 ท่านตั้งใจที่จะให้บุคลากรของท่าน
 ( ) ศึกษาต่อในชั้นที่สูงกว่า
 ( ) ไม่ศึกษาต่อเพราะจะให้ทำงานประกอบอาชีพ
 ( ) ไม่ศึกษาต่อเพราะจะให้กลับไปช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ
17. ท่านคิดว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ทำให้บุ
 ครุ
 หลานของท่าน
 ( ) มีความรู้กว้างขวางขึ้น
 ( ) มีความรู้เท่าเดิม
 ( ) เสียเวลาเรียน
 ( ) สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย
18. ในระหว่างที่บุคลากรของท่านศึกษาอยู่ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ท่าน
 รู้สึกว่า ท่านต้องช่วยทำงานส่วนตัวให้บุคลากรของท่าน
 ( ) มากขึ้นกว่าเดิม
 ( ) มากเหมือนเดิม
 ( ) เท่าเดิม
 ( ) น้อยลง

19. ท่านคิดว่า วิชาพื้นฐานต่าง ๆ ที่บุคลากรของท่านได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนอยู่ในระดับ

- ( ) ดีมาก
- ( ) ดี
- ( ) พอใช้
- ( ) ต้องแก้ไขปรับปรุง

20. ท่านคิดว่าวิชาชีพต่าง ๆ ที่บุคลากรของท่านได้เรียนรู้จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนอยู่ในระดับ

- ( ) ดีมาก
- ( ) ดี
- ( ) พอใช้
- ( ) ต้องแก้ไขปรับปรุง

ภาคผนวก ข .
แบบสอบถามสำหรับนักเรียน

เนื่องจากครูกำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ทัศนคติของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตจังหวัดนนทบุรี" และต้องการความร่วมมือจากนักเรียนทั้งหลายในการเก็บข้อมูลต่าง ๆ ฉะนั้น ขอให้นักเรียนทุกคนตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจ และไม่ต้องลงนามในคำตอบแบบสอบถาม คำตอบเหล่านี้จะถือเป็นความลับและจะใช้ประโยชน์เป็นข้อมูลสำหรับวิทยานิพนธ์นี้เท่านั้น ผลของการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนของเรา เพราะว่าเราจะได้มีโอกาสทราบความจริงทั้งหลายเกี่ยวกับโรงเรียน เพื่อปรับปรุงโรงเรียนให้เจริญก้าวหน้าและรุ่งเรืองยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณในความร่วมมืออย่างดีของท่าน

อนุพงษ์ อินฟ้าแสง

โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียดและกาเครื่องหมาย คำตอบ
ที่นักเรียนคิดว่าเป็นความจริงและถูกต้อง และในข้อหนึ่ง ๆ นักเรียนอาจกา
เครื่องหมายหน้าคำตอบเกินกว่าหนึ่งแห่งก็ได้ ถ้านักเรียนคิดว่าความจริงเป็น
เช่นนั้น

( ) หญิง ( ) ชาย

1. ข้าพเจ้าคิดว่าการปกครองของโรงเรียนโดยทั่วไปคือ
  - ก. แบบบอกให้ทำตาม
  - ข. แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ผู้ใหญ่
  - ค. แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคน
  - ง. แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคนและกรรมการนักเรียน
  - จ. แบบขอความคิดเห็นของอาจารย์ทุกคนและนักเรียนทุกคน
2. การที่โรงเรียนจัดการปกครองโดยแยกเป็นฝ่ายวิชาการ ฝ่ายธุรการ และ
ฝ่ายปกครองนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการบริหารโรงเรียนที่
  - ก. ปกครองดูแลนักเรียนได้ทั่วถึง
  - ข. ให้ความรู้แก่นักเรียนได้ทั่วถึง
  - ค. ให้ความสะดวกแก่นักเรียนได้ทั่วถึง
  - ง. ให้สิทธิแก่นักเรียนเท่าเทียมกัน
  - จ. ทั้ง 4 ข้อรวมกัน
3. การที่โรงเรียนจัดให้มีอาจารย์ดูแลเวรทั่วไป สำหรับนักเรียนข้าพเจ้ารู้สึก
ว่านักเรียน
  - ก. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีขึ้น
  - ข. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีขึ้นบ้าง
  - ค. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีเหมือนเดิม
  - ง. ต้องการฝ่าฝืนและประพฤติชั่วขัดกับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน
  - จ. อื่น ๆ โปรดระบุโดยละเอียด
4. การที่โรงเรียนจัดแบ่งนักเรียนออกเป็น สี และมีอาจารย์แม่สีกับอาจารย์
ผู้ช่วยดูแลใกล้ชิดข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีนักเรียน

- ก. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีขึ้น
- ข. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีขึ้นบ้าง
- ค. ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนและมีความประพฤติดีเหมือนเดิม
- ง. ต้องการฝ่าฝืนและประพฤติตัวขัดกับระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุโดยละเอียด
5. การที่โรงเรียนจัดให้อาจารย์สอนตามวิชาที่ถนัดทำให้ข้าพเจ้า
- ก. เข้าใจในวิชานั้นดี
- ข. ชอบวิชานั้น
- ค. สนใจในวิชานั้น
- ง. มีความตั้งใจเรียนมากขึ้น
- จ. ความรู้สึกอื่น ๆ โปรดระบุ
6. การที่โรงเรียนแยกฝ่ายวิชาการออกเป็นแขนงวิชาต่าง ๆ แต่ละแขนงมีหัวหน้าวิชานั้น ข้าพเจ้าคิดว่า หัวหน้าวิชาควรพูดสรุปและเกี่ยวกับการเรียนวิชานั้นให้นักเรียนฟัง
- ก. ปีละ 1 ครั้ง
- ข. ปีละ 2 ครั้ง
- ค. เทอมละครั้ง
- ง. ไม่จำเป็นต้องพูดสรุปเพราะเรียนมาแล้ว
- จ. จะพูดหรือไม่ก็มีความเท่ากัน
7. ข้าพเจ้าคิดว่าการศึกษาที่โรงเรียนพานักเรียนศึกษาออกสถานทีนั้น
- ก. ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาการกว้างขวางขึ้น
- ข. ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาเพิ่มขึ้นนิดหน่อย
- ค. ทำให้มีความรู้ในด้านวิชาการเพิ่มขึ้นเท่าเดิม
- ง. เป็นการเสียเวลาเรียน
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุโดยละเอียด
8. การที่โรงเรียนตั้งชมรมต่าง ๆ ขึ้น เป็นต้นว่า ชมรมกีฬา ชมรมศิลปศึกษา และชมรมอิเล็กทรอนิกส์นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
- ก. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางมากขึ้นในวิชานั้น ๆ

- ข. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางขึ้นในวิชานั้น ๆ
- ค. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ในวิชานั้น ๆ กว่าเดิม
- ง. เป็นการเสียเวลาเรียน
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุโดยละเอียด
9. การแสดงนิทรรศการทางวิชาการต่าง ๆ เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ และศิลปะ ของโรงเรียนข้าพเจ้าคิดว่า
- ก. ควรให้โอกาสนักเรียนทุกคนได้เข้าร่วมด้วย
- ข. ควรให้นักเรียนแต่ละห้องส่งผู้แทนไปร่วมด้วยอย่างน้อยห้องละ 1 คน
- ค. ควรให้แต่นักเรียนที่เก่งในด้านวิชาเหล่านั้นมีส่วนร่วมด้วย
- ง. นักเรียนส่วนมากไม่เห็นว่าเป็นเรื่องน่าสนใจ
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุโดยละเอียด
10. สำหรับงานด้านธุรการ เป็นต้นว่า การแข่งขันกีฬากับโรงเรียนอื่น หรือการติดต่อเพื่อไปศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
- ก. ควรให้นักเรียนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการให้มากที่สุด เพื่อเป็นประสบการณ์แก่ชีวิต
- ข. ควรให้นักเรียนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการด้วยในบางโอกาส เพื่อเป็นประสบการณ์แก่ชีวิต
- ค. ควรให้นักเรียนทั่วไปร่วมจัดการบ้างเล็กน้อย
- ง. ไม่ควรให้นักเรียนอื่น ๆ ร่วมด้วยเพราะเสียเวลาเรียน
- จ. ไม่ควรให้นักเรียนอื่น ๆ ร่วมด้วย เพราะมีกรรมการนักเรียนที่ปฏิบัติงานอยู่แล้ว
11. นักเรียนที่ควรจะได้รับคัดเลือกเป็นกรรมการนักเรียน ควรมีคุณสมบัติ
- ก. เป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติดี และมีความรับผิดชอบในการทำงาน
- ข. เป็นคนเรียนเก่ง มีความประพฤติดี
- ค. เป็นคนเรียนเก่ง
- ง. เป็นคนมีความประพฤติดี
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุ
12. นักเรียนคิดว่า การกีฬาที่จัดให้มีระหว่างสัปดาห์ในโรงเรียนนั้นเป็นการสนับสนุนให้นักเรียนแต่ละสี

- ก. มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ และสามัคคีกัน
- ข. มีความรับผิดชอบ รู้จักจัดการงาน
- ค. หาวิธีเอาชนะคู่แข่งจนไม่คำนึงถึงสุขภาพของตนและเรื่องอื่น
- ง. เกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น
- จ. อื่น ๆ โปรดระบุ
13. นักเรียนคิดว่า ความสะอาดของพื้น โต๊ะ และม้านั่งในโรงอาหารของโรงเรียนนั้น
- ( ) สะอาดมาก
- ( ) สะอาดดีแล้ว
- ( ) สะอาดพอใช้
- ( ) ยังไม่ค่อยสะอาดนัก
- ( ) สกปรก
14. นักเรียนคิดว่าอาหารและภาชนะที่ใช้จำหน่ายอาหารในโรงเรียนนั้น
- ( ) สะอาดมาก
- ( ) สะอาดดีแล้ว
- ( ) สะอาดพอใช้
- ( ) ยังไม่ค่อยสะอาดนัก
- ( ) สกปรก
15. นักเรียนคิดว่าการปรับปรุงห้องพยาบาลของโรงเรียนนั้น
- ( ) ควรมีแพทย์ประจำโรงเรียนอย่างน้อย 1 คน
- ( ) ควรเพิ่มห้องพยาบาล
- ( ) ควรปรับปรุงสุขลักษณะ เช่น อากาศโปร่ง และสะอาด
- ( ) ทั้ง 3 ข้อข้างบน
16. นักเรียนคิดว่าการบริการที่ได้รับจากห้องพยาบาลโรงเรียนนั้น
- ( ) ดีมาก
- ( ) ดีแล้ว
- ( ) พอใช้ได้
- ( ) ยังมีข้อบกพร่อง

17. นักเรียนคิดว่าความสะอาดของห้องน้ำและห้องส้วมของโรงเรียนนั้น
- ( ) สะอาดมากและ ไม่มีกลิ่น
- ( ) สะอาดดีแล้ว
- ( ) สะอาดพอใช้
- ( ) ยังไม่ค่อยสะอาดนัก
- ( ) สกปรก
18. นักเรียนคิดว่าบริเวณทั่วไปของโรงเรียนนั้น
- ( ) ควรสะอาดเรียบร้อยไม่รุงรัง
- ( ) ควรตกแต่งให้สวยงามเป็นที่เจริญตาเจริญใจโดยทั่วถึง
- ( ) ควรมีสนามนักเรียนได้เล่นกีฬาากลางแจ้งพอควร
- ( ) ควรมีอาจารย์เวรดูแลเพิ่มขึ้น
19. โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้และกาเครื่องหมาย ใน ( ) ของข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ชอบมากที่สุด   ชอบมาก   ชอบ   เฉย ๆ   ไม่ชอบ

1. การที่อาจารย์ว่ากล่าวตักเตือนนักเรียนที่ทำผิด โดยไม่คำนึงว่าจะ เคยสอนหรือไม่นั้น ข้าพเจ้า	( )	( )	( )	( )	( )
2. การที่อาจารย์สนใจต่อการสอนชั้นอย่างเดียว โดยไม่เอาใจใส่ต่อความประพฤติของนักเรียนนั้น ข้าพเจ้า	( )	( )	( )	( )	( )
3. การที่อาจารย์สนใจต่อการในชั้นอย่างเดียว โดยไม่สนใจรู้จักนักเรียนนั้น ข้าพเจ้า	( )	( )	( )	( )	( )
4. การที่อาจารย์สนใจสอนและอบรมนักเรียนในชั้น ข้าพเจ้า	( )	( )	( )	( )	( )

ชอบมากที่สุด   ชอบมาก   ชอบ   เฉย ๆ   ไม่ชอบ

5. การที่อาจารย์รู้จักนักเรียนโดยจำชื่อ
ได้หรือตกท้ายบ้าง เมื่อพบกันนอกเวลา
เรียน ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
6. การที่อาจารย์รู้จักนักเรียนเมื่อนักเรียน
ทำผิดนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
7. การที่อาจารย์คุมนักเรียนโดยนักเรียนไม่
ทราบเหตุผล ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
8. การที่อาจารย์เคร่งครัดต่อระเบียบวินัย
ของโรงเรียนนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
9. การอบรมประจําทุกสัปดาห์ของอาจารย์
ประจำชั้นนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
10. การที่อาจารย์ไม่เคร่งครัดต่อระเบียบ
วินัยนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
11. การที่อาจารย์สนใจและคอยสอดส่อง
ดูแลความเป็นอยู่ของนักเรียนทั้งที่บ้าน
และทางโรงเรียนนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
12. การที่อาจารย์ช่วยเหลือนักเรียนเมื่อ
เวลามีปัญหาและ /หรือ เมื่อขาดแคลน
เงินทองหรือที่พักนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
13. การที่อาจารย์ผู้ดูแลนักเรียนตรวจเครื่อง
แต่งกายให้ถูกระเบียบนั้น ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
14. การที่นักเรียนแอบทำผิดระเบียบวินัยของ
โรงเรียนโดยอาจารย์ไม่เห็นนั้น
ข้าพเจ้า ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

ประวัติผู้เขียน

นายอนุพงษ์ อินฟ้าแสง เกิดเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม พ.ศ.2496 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี สาขาศิลปศึกษา คณะครุศาสตร์บัณฑิต จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา เมื่อปีการศึกษา 2524 ในระหว่างปี พ.ศ.2520-2525 ดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนกรุงเทพวิจิตรศิลป์และพาณิชยการ และในระหว่างปี พ.ศ.2525-2527 ดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนเทคนิคพาณิชยการธนบุรี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคคนนท์ ตั้งอยู่เลขที่ 20/29 ถนนงามวงศ์วาน อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี